

ਸਿਵਲ ਫੁਟਕਲ

ਮੇਹਰ ਸਿੰਘ ਅਤੇ ਏ.ਐਨ. ਗਰੇਵਰ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਜੇ.ਜੇ.

ਰਾਮ ਪਰਤਾਪ- ਪਟੀਸ਼ਨਰ।

ਬਨਾਮ

ਪੰਜਾਬ ਰਾਜ ਅਤੇ ਹੋਰ, ਉੱਤਰਦਾਤਾ।

1960 ਦੀ ਸਿਵਲ ਰਿੱਟ ਨੰ. 1738।

ਪੰਜਾਬ ਸ਼ਹਿਰੀ ਅਚੱਲ ਜਾਇਦਾਦ ਟੈਕਸ ਐਕਟ (1940 ਦਾ XVII) - ਐੱਸ. 3 ਅਤੇ 16-ਪ੍ਰਾਪਰਟੀ ਟੈਕਸ-ਕੀ ਪ੍ਰਾਪਰਟੀ ਤੋਂ ਹੋਣ ਵਾਲੇ ਲਾਭਾਂ ਅਤੇ ਮੁਨਾਫ਼ਿਆਂ 'ਤੇ ਲਗਾਇਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ-ਭਾਰਤ ਦਾ ਸੰਵਿਧਾਨ (1950)- ਆਰਟੀਕਲ 265-ਕੀ ਉਸੇ ਜਾਇਦਾਦ 'ਤੇ ਟੈਕਸ ਨੂੰ ਸੀਮਤ ਕਰਦਾ ਹੈ-ਪੰਜਾਬ ਲੈਰਸ (ਐਕਸਟੈਂਸ਼ਨ ਨੰਬਰ 2) ਐਕਟ (VII ਦਾ 1957) S. 4- 1940 ਦੇ ਐਕਟ XVII ਦਾ ਪੂਰਵਲੇ ਪੈਪਸੂ ਖੇਤਰ ਤੱਕ ਵਿਸਤਾਰ- ਕੀ ਜ਼ਮੀਨੀ ਮਾਲੀਆ ਦੇ ਬਕਾਏ ਵਜੋਂ ਜਾਇਦਾਦ ਟੈਕਸ ਦੇ ਬਕਾਏ ਦੀ ਵਸੂਲੀ ਕਰਨ ਲਈ ਆਬਕਾਰੀ ਅਤੇ ਟੈਕਸ ਅਧਿਕਾਰੀਆਂ ਨੂੰ ਅਧਿਕਾਰਾਂ ਦੀ ਕਾਨੂੰਨੀ ਵੰਡ- ਕੀ ਸੰਵਿਧਾਨ ਦੇ ਪ੍ਰਤੀਨਿਧ-ਵਿਵਸਥਾ- ਵਿੱਤੀ ਮੂਰਤੀ - ਜਨਤਕ ਉਦੇਸ਼- ਕੀ ਇਸ ਵਿੱਚ ਦੱਸਿਆ ਜਾਣਾ ਜ਼ਰੂਰੀ ਹੈ।

ਆਯੋਜਿਤ, ਕਿ ਪੰਜਾਬ ਅਰਬਨ ਇਮੇਵੇਬਲ ਪ੍ਰਾਪਰਟੀ ਟੈਕਸ ਐਕਟ ਅਤੇ ਚਾਰਜਿੰਗ ਸੈਕਸ਼ਨ 3 ਦੇ ਉਪਬੰਧਾਂ ਵਿੱਚ ਅਜਿਹਾ ਕੁਝ ਵੀ ਨਹੀਂ ਹੈ ਜੋ ਇਹ ਦਰਸਾਉਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਟੈਕਸ ਦੀ ਵਸੂਲੀ ਸਿਰਫ ਜਾਇਦਾਦ ਤੋਂ ਹੋਣ ਵਾਲੇ ਲਾਭ ਅਤੇ ਮੁਨਾਫ਼ੇ 'ਤੇ ਹੋਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ। ਇਸ ਵਿੱਚ ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਕਿਹਾ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਲੇਵੀ ਅਤੇ ਚਾਰਜ ਦਾ ਆਧਾਰ ਜਾਇਦਾਦ ਦਾ "ਸਾਲਾਨਾ ਮੁੱਲ" ਹੈ ਅਤੇ ਸਲਾਨਾ ਮੁੱਲ ਦੀ ਗਣਨਾ ਕਰਨ ਦਾ ਤਰੀਕਾ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 5 ਵਿੱਚ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਹੈ। ਇਕਰਾਰਨਾਮਾ ਕਿਰਾਇਆ ਅਜਿਹੇ ਲੇਵੀ ਜਾਂ ਚਾਰਜ ਦਾ ਆਧਾਰ ਨਹੀਂ ਹੋ ਸਕਦਾ।

ਆਯੋਜਿਤ, ਕਿ ਪੰਜਾਬ ਅਰਬਨ ਇਮੇਵੇਬਲ ਪ੍ਰਾਪਰਟੀ ਟੈਕਸ ਐਕਟ ਭਾਰਤ ਦੇ ਸੰਵਿਧਾਨ ਦੀ ਧਾਰਾ 265 ਦੇ ਮੱਦੇਨਜ਼ਰ ਵਧੀਆ ਕਾਨੂੰਨ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸਨੂੰ ਮੌਜੂਦਾ ਕਾਨੂੰਨ ਵਜੋਂ ਜਾਰੀ ਰੱਖਿਆ ਗਿਆ ਹੈ। ਇਹ ਰਾਜ ਵਿਧਾਨ ਸਭਾ ਦੁਆਰਾ ਆਪਣੀ ਯੋਗਤਾ ਦੇ ਅੰਦਰ ਲਾਗੂ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸ ਦੁਆਰਾ ਟੈਕਸ ਲਗਾਉਣ ਨੂੰ ਸੰਭਵ ਤੌਰ 'ਤੇ ਗੈਰ-ਵਾਜਬ ਅਤੇ ਪੱਖਪਾਤੀ ਜਾਂ ਸੰਵਿਧਾਨ ਵਿੱਚ ਗਰੰਟੀਸ਼ੁਦਾ ਕਿਸੇ ਵੀ ਬੁਨਿਆਦੀ ਅਧਿਕਾਰ ਦੀ ਉਲੰਘਣਾ ਨਹੀਂ ਮੰਨਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਸਿਰਫ਼ ਇਸ ਲਈ ਕਿਉਂਕਿ ਇਸ ਐਕਟ ਵਿੱਚ ਇਮਾਰਤ ਦੀ ਮੁਰੰਮਤ ਲਈ ਰਾਹਤ ਦੀਆਂ ਵੱਖ-ਵੱਖ ਦਰਾਂ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕੀਤੀਆਂ ਗਈਆਂ ਹਨ ਅਤੇ ਇਨਕਮ ਟੈਕਸ ਐਕਟ ਇਸ ਐਕਟ ਨੂੰ ਅਵੈਧ ਜਾਂ ਕਾਰਜਸ਼ੀਲ ਨਹੀਂ ਬਣਾਉਂਦਾ।

ਆਯੋਜਿਤ, ਕਿ ਸੰਵਿਧਾਨ ਦੀ ਧਾਰਾ 265 ਸਿਰਫ਼ ਇਹ ਕਹਿੰਦੀ ਹੈ ਕਿ 'ਕਾਨੂੰਨ ਦੇ ਅਧਿਕਾਰ ਤੋਂ ਬਿਨਾਂ ਕੋਈ ਟੈਕਸ ਨਹੀਂ ਲਗਾਇਆ ਜਾਂ ਇਕੱਠਾ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾਵੇਗਾ', ਅਤੇ ਇਸ ਅਨੁਛੇਦ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਸੀਮਾ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿ ਇੱਕ ਹੀ ਜਾਇਦਾਦ 'ਤੇ ਦੋ ਵਾਰ ਟੈਕਸ ਨਹੀਂ ਲਗਾਇਆ ਜਾ ਸਕਦਾ। ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਅਤੇ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਇਹ ਇਮਾਰਤਾਂ ਅਤੇ ਜ਼ਮੀਨਾਂ 'ਤੇ ਇਕ ਟੈਕਸ ਹੈ ਜੋ ਸਥਾਨਕ ਅਥਾਰਟੀ ਅਤੇ ਰਾਜ ਸਰਕਾਰ ਵਿਚਕਾਰ ਵੰਡਿਆ ਗਿਆ ਹੈ, ਹਾਲਾਂਕਿ ਇਹ ਇਕ ਕਾਨੂੰਨ ਦੁਆਰਾ ਨਹੀਂ ਬਲਕਿ ਦੋ ਵੱਖ-ਵੱਖ ਕਾਨੂੰਨਾਂ ਦੁਆਰਾ ਲਿਆਇਆ ਗਿਆ ਹੈ।

ਆਯੋਜਿਤ, ਕਿ ਪੰਜਾਬ ਸ਼ਹਿਰੀ ਅਚੱਲ ਜਾਇਦਾਦ ਟੈਕਸ ਐਕਟ ਨੂੰ ਪੰਜਾਬ ਲਾਅਜ਼ (ਐਕਸਟੈਂਸ਼ਨ ਨੰਬਰ 2) ਐਕਟ, 1957 (1957 ਦਾ ਪੰਜਾਬ ਐਕਟ ਨੰ. 7) ਦੀ ਧਾਰਾ 4 ਦੁਆਰਾ ਸਾਬਕਾ ਪੈਪਸੂ ਰਾਜ ਖੇਤਰ ਤੱਕ ਵਧਾ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਹੈ, ਅਤੇ ਇਹ ਅਤੇ ਇਹ ਰਾਜ ਵਿਧਾਨ ਸਭਾ ਦੁਆਰਾ ਆਪਣੀ ਯੋਗਤਾ ਦੇ ਅੰਦਰ ਲਾਗੂ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਕਾਨੂੰਨ ਹੈ। ਇਸ ਲਈ 1940 ਦੇ ਪੰਜਾਬ ਐਕਟ 17 ਦਾ ਸਾਬਕਾ ਪੈਪਸੂ ਖੇਤਰ ਤੱਕ ਵਿਸਥਾਰ ਕਾਨੂੰਨ ਅਨੁਸਾਰ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ।

ਆਯੋਜਿਤ, ਕਿ ਜਿੱਥੇ ਮੁਲਾਂਕਣ ਡਿਫਾਲਟ ਹੁੰਦਾ ਹੈ, ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 16 ਦੇ ਤਹਿਤ ਅਧਿਕਾਰੀਆਂ ਨੂੰ ਇਸ ਲਈ ਜ਼ਿੰਮੇਵਾਰ ਵਿਅਕਤੀਆਂ ਤੋਂ ਬਕਾਏ ਦੀ ਵਸੂਲੀ ਕਰਨ ਦੀ ਸ਼ਕਤੀ ਦਿੱਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਜਾਇਦਾਦ ਟੈਕਸ ਦੇ ਬਕਾਏ ਭੂਮੀ ਮਾਲੀਏ ਦੇ ਬਕਾਏ ਸਨ। ਇਹ ਇਸ ਸ਼ਕਤੀ ਦੇ ਅਧੀਨ ਹੈ ਕਿ ਪ੍ਰਾਪਰਟੀ ਟੈਕਸ ਦੇ ਬਕਾਏ ਦੇ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ ਐਕਟ ਦੇ ਅਧੀਨ ਅਧਿਕਾਰੀ ਲੈਂਡ ਰੈਵੇਨਿਊ ਦੇ ਬਕਾਏ ਵਾਂਗ ਹੀ ਵਸੂਲੀ ਕਰਨ ਲਈ ਅੱਗੇ ਵਧਦੇ ਹਨ। ਜਦੋਂ ਉਹ ਅਜਿਹਾ ਕਰਦੇ ਹਨ, ਤਾਂ ਇਹ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਪੰਜਾਬ ਲੈਂਡ ਰੈਵੇਨਿਊ, 1887 ਦੀਆਂ ਧਾਰਾਵਾਂ ਅਰਜ਼ੀ ਲਈ

ਆਉਂਦੀਆਂ ਹਨ ਅਤੇ ਜਦੋਂ ਐਕਟ ਅਧੀਨ ਅਧਿਕਾਰੀਆਂ ਨੂੰ ਪੰਜਾਬ ਲੈਂਡ ਰੈਵੇਨਿਊ ਐਕਟ, 1887 ਦੇ ਅਧੀਨ ਅਧਿਕਾਰੀਆਂ ਦੀਆਂ ਸ਼ਕਤੀਆਂ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕੀਤੀਆਂ ਜਾਂਦੀਆਂ ਹਨ, ਤਾਂ ਉਹ ਇਸ ਕਾਨੂੰਨ ਅਨੁਸਾਰ ਕੰਮ ਕਰਦੇ ਹਨ।

ਮੰਨਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਕਾਨੂੰਨ ਵਿੱਚ ਅਜਿਹਾ ਕੁਝ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿ ਟੈਕਸ ਲਗਾਉਣ ਵਾਲੇ ਕਾਨੂੰਨ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਜਨਤਕ ਉਦੇਸ਼ ਦੱਸਿਆ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਵਿੱਤੀ ਕਾਨੂੰਨ ਵਿੱਚ ਕਿਸੇ ਜਨਤਕ ਉਦੇਸ਼ ਦਾ ਕੋਈ ਬਿਆਨ ਜ਼ਰੂਰੀ ਨਹੀਂ ਹੈ।

ਮਾਨਯੋਗ ਸ਼੍ਰੀਮਾਨ ਜਸਟਿਸ ਗਰੇਵਰ ਦੁਆਰਾ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਮਲ ਕਾਨੂੰਨ ਦੇ ਸਵਾਲ ਦੀ ਮਹੱਤਤਾ ਦੇ ਮੱਦੇਨਜ਼ਰ ਫੈਸਲੇ ਲਈ 5 ਜਨਵਰੀ, 1962 ਨੂੰ ਇੱਕ ਵੱਡੇ ਬੈਂਚ ਕੋਲ ਕੇਸ ਰੈਫਰ ਕੀਤਾ ਗਿਆ। ਇਸ ਕੇਸ ਦਾ ਅੰਤ 5 ਨਵੰਬਰ, 1962 ਨੂੰ ਮਾਣਯੋਗ ਜਸਟਿਸ ਮੇਹਰ ਸਿੰਘ ਅਤੇ ਮਾਣਯੋਗ ਜਸਟਿਸ ਗਰੇਵਰ ਦੀ ਇੱਕ ਡਿਵੀਜ਼ਨ ਬੈਂਚ ਦੁਆਰਾ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤਾ ਗਿਆ।

ਭਾਰਤ ਦੇ ਸੰਵਿਧਾਨ ਦੇ ਸੈਕਸ਼ਨ 226 ਦੇ ਅਧੀਨ ਪਟੀਸ਼ਨ, 6 ਜਨਵਰੀ, 1958 ਦੀ ਨੋਟੀਫਿਕੇਸ਼ਨ ਨੰਬਰ 4997 E&T (VI)57/4086 ਨੂੰ ਰੱਦ ਕਰਨ ਲਈ ਇੱਕ ਢੁਕਵਾਂ ਰਿੱਟ ਆਰਡਰ ਜਾਂ ਨਿਰਦੇਸ਼ ਜਾਰੀ ਕਰਨ ਦੀ ਬੇਨਤੀ ਕਰਦਾ ਹੈ।

ਵਿਅਕਤੀਗਤ ਤੌਰ 'ਤੇ ਪਟੀਸ਼ਨਰ।

ਐਚ.ਐਸ. ਦੁਆਬੀਆ, ਐਡੀਸ਼ਨਲ ਐਡਵੋਕੇਟ-ਜਨਰਲ, ਅਤੇ ਏ.ਐਮ. ਸੂਰੀ, ਐਡਵੋਕੇਟਸ, ਜਵਾਬ ਦੇਣ ਵਾਲਿਆਂ ਲਈ।

ਆਰਡਰ

ਮੇਹਰ ਸਿੰਘ, ਜੇ.-ਇਹ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਰਾਮ ਪ੍ਰਤਾਪ ਦੁਆਰਾ ਸੰਵਿਧਾਨ ਦੇ ਆਰਟੀਕਲ 226 ਦੇ ਤਹਿਤ ਪਟੀਸ਼ਨ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਤੱਥਾਂ ਅਤੇ ਹਾਲਾਤਾਂ ਤੋਂ ਪੈਦਾ ਹੋਈ ਹੈ ਉਹ ਹੇਠਾਂ ਦਿੱਤੇ ਅਨੁਸਾਰ ਹਨ।

ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਪਟਿਆਲਾ ਵਿਖੇ ਮਕਾਨ ਨੰਬਰ 1102/2 ਦਾ ਗਿਰਵੀ ਹੈ। ਉਹ ਇਸ ਗੱਲ ਤੋਂ ਇਨਕਾਰ ਕਰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਗਿਰਵੀ ਵਿਚ ਉਸਦਾ ਹਿੱਸਾ ਅੱਧਾ ਹੈ ਅਤੇ ਬਾਕੀ ਅੱਧਾ ਉਸਦੇ ਭਤੀਜੇ ਕੋਲ ਹੈ। ਮੌਰਗੋਜ ਡੀਡ ਵਿੱਚ ਨਿਪਟਾਇਆ ਗਿਆ ਕਿਰਾਇਆ 120 ਰੁਪਏ ਪ੍ਰਤੀ ਸਾਲ ਹੈ। ਸਾਬਕਾ ਪੈਪਸੂ ਰਾਜ ਦੇ ਦਿਨਾਂ ਵਿੱਚ, ਪਟਿਆਲਾ ਨਗਰ ਪਾਲਿਕਾ ਨੇ ਮਕਾਨ ਦਾ ਸਾਲਾਨਾ ਕਿਰਾਏ ਦਾ ਮੁੱਲ 324 ਰੁਪਏ ਨਿਰਧਾਰਤ ਕੀਤਾ ਸੀ। ਉਸ ਸਮੇਂ ਪਟਿਆਲਾ ਉਸ ਰਾਜ ਦੀ ਰਾਜਧਾਨੀ ਸੀ। ਹੁਣ ਪੰਜਾਬ ਅਰਬਨ ਇਮੇਵੇਬਲ ਪ੍ਰਾਪਰਟੀ ਟੈਕਸ ਐਕਟ, 1940 (1940 ਦਾ ਪੰਜਾਬ ਐਕਟ ਨੰ. 17) ਦੇ ਤਹਿਤ ਮੁਲਾਂਕਣ ਅਥਾਰਟੀ ਨੇ 486 ਰੁਪਏ ਪ੍ਰਤੀ ਸਾਲ ਉਸ ਐਕਟ ਦੇ ਉਦੇਸ਼ਾਂ ਲਈ ਘਰ ਦੀ ਸਾਲਾਨਾ ਕੀਮਤ ਵਜੋਂ ਨਿਰਧਾਰਤ ਕੀਤਾ ਹੈ।

ਅਜਿਹਾ ਪ੍ਰਤੀਤ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਮੁਲਾਂਕਣ ਅਥਾਰਟੀ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਕੇਸ ਦੀ ਸੁਣਵਾਈ ਦੀ ਮਿਤੀ 'ਤੇ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਹਾਜ਼ਰ ਸੀ, ਪਰ ਉਹ ਪਟੀਸ਼ਨ ਦੇ ਪੈਰਾ (v) ਵਿੱਚ ਇਸ ਗੱਲ ਦਾ ਵਿਰੋਧ ਕਰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਮੁਲਾਂਕਣ ਅਥਾਰਟੀ ਨੇ ਉਸ ਨੂੰ ਕਿਹਾ ਸੀ ਕਿ ਉਸ ਦੇ ਇਤਰਾਜ਼ਾਂ 'ਤੇ ਉਚਿਤ ਵਿਚਾਰ ਕੀਤਾ ਜਾਵੇਗਾ, ਪਰ ਕਿ ਉਸ ਮਿਤੀ ਨੂੰ ਕੋਈ ਨਿਰਣਾ ਜਾਂ ਮੁਲਾਂਕਣ ਆਰਡਰ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਜਾਂ ਘੋਸ਼ਿਤ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਲਗਭਗ ਤਿੰਨ ਮਹੀਨਿਆਂ ਬਾਅਦ ਡਿਮਾਂਡ ਨੋਟਿਸ ਅਤੇ ਚਲਾਨ ਫਾਰਮ ਉਸ ਦੇ ਅਹਾਤੇ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਸ਼ਾਮ ਦੇ ਕਰੀਬ ਸੁੱਟੇ ਗਏ ਸਨ, ਜਿਸ ਦਾ ਉਸਨੇ ਜਵਾਬ ਦਿੱਤਾ, ਜਿਸਦੀ ਕਾਪੀ 'ਸੀ' ਹੈ। ਇਸ ਤੋਂ ਜਾਪਦਾ ਹੈ ਕਿ ਇੰਸਪੈਕਟਰ ਵੱਲੋਂ ਉਸ ਨੂੰ ਡਿਮਾਂਡ ਨੋਟਿਸ ਅਤੇ ਚਲਾਨ ਫਾਰਮ ਦੀ ਮਿਤੀ ਦਿਖਾਈ ਗਈ ਸੀ। ਇਸ ਪੱਤਰ ਵਿੱਚ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਵੱਲੋਂ ਮੁੱਖ ਸਟੈਂਡ ਲਿਆ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਟੈਕਸ ਦੇ ਵਿਅਕਤੀਆਂ, ਭਾਵ ਆਪਣੇ ਅਤੇ ਉਸ ਦੇ ਭਤੀਜੇ ਦੁਆਰਾ ਅਦਾ ਕੀਤਾ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਉਸ ਦਾ ਅੱਧਾ ਹਿੱਸਾ 243 ਰੁਪਏ ਹੋ ਗਿਆ, ਜੋ ਕਿ ਰਕਮ ਟੈਕਸ ਦੇ ਭੁਗਤਾਨ ਤੋਂ ਛੋਟ ਹੈ, ਅਤੇ ਇਹ ਕਿ ਡਿਮਾਂਡ ਨੋਟਿਸ ਵਿੱਚ ਕਿਹਾ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਟੈਕਸ ਮੁਲਾਂਕਣ ਸਾਲ 1957-58 ਲਈ ਬਕਾਇਆ ਸੀ, ਪਰ ਇਹ ਐਕਟ ਅਤੇ ਇਸਦੇ ਅਧੀਨ ਨਿਯਮਾਂ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਸੀ ਕਿਉਂਕਿ ਇਹ ਐਕਟ ਪੈਪਸੂ 1 ਜੂਨ, 1957 ਤੋਂ ਪ੍ਰਭਾਵੀ ਖੇਤਰ ਵਿੱਚ ਲਾਗੂ ਸੀ। 18 ਅਪ੍ਰੈਲ, 1958 ਨੂੰ ਆਬਕਾਰੀ ਅਤੇ ਕਰ ਕਮਿਸ਼ਨਰ, ਉੱਤਰਦਾਤਾ 2, ਨੇ ਇਸ ਪੱਤਰ ਦਾ ਜਵਾਬ ਦਿੰਦੇ ਹੋਏ ਕਿਹਾ ਕਿ ਉਚਿਤ ਕੋਰਟ-ਫੀਸ ਸਟੈਂਪ ਦੇ ਨਾਲ ਇੱਕ ਰੀਵੀਜ਼ਨ ਪਟੀਸ਼ਨ ਕੀਤੀ ਜਾਵੇ ਅਤੇ ਇਹ ਕਿ ਇਸ ਦੇ ਨਾਲ ਸੰਬੰਧਿਤ ਦੀ ਕਾਪੀ ਹੋਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ ਮੁਲਾਂਕਣ ਅਥਾਰਟੀ, ਪਟਿਆਲਾ ਦੁਆਰਾ ਰੱਖੇ ਗਏ ਰਜਿਸਟਰ 'ਏ' ਤੋਂ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਦੀ ਜਾਇਦਾਦ

ਨਾਲ ਸਬੰਧਤ ਅੰਸ਼। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਇਹ ਵੀ ਦੱਸਿਆ ਕਿ ਟੈਕਸ ਦੇ ਮੁਲਾਂਕਣ ਦੀ ਅਦਾਇਗੀ ਨੂੰ ਦਰਸਾਉਂਦੀ ਇੱਕ ਰਸੀਦ ਵੀ ਨੱਥੀ ਕੀਤੀ ਜਾਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ। ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਦਾ ਕਹਿਣਾ ਹੈ ਕਿ ਉਸਨੇ ਧਿਆਨ ਦਿਵਾਇਆ ਸੀ ਕਿ ਉਸ ਦੀ ਗੈਰ-ਹਾਜ਼ਰੀ ਵਿੱਚ ਕਿਸੇ ਮੁਲਾਂਕਣ ਦੀ ਅਰਜ਼ੀ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਅਤੇ ਇਸ 'ਤੇ ਧਿਆਨ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਇਹ ਉਸ ਨੇ 8 ਮਈ 1958 ਦੇ ਆਪਣੇ ਪੱਤਰ 'ਬੀ' ਵਿੱਚ ਕੀਤਾ ਸੀ। ਇਸ ਨੂੰ ਜਵਾਬਦੇਹ 2 ਨੇ ਇੱਕ ਪੱਤਰ ਦੁਆਰਾ ਜਵਾਬ ਦਿੱਤਾ, ਅਨੁਸੂਚੀ 'ਐਫ' ਦੀ ਕਾਪੀ, ਇਹ ਕਹਿੰਦਿਆਂ ਕਿ ਉਸ ਦੀ ਅਰਜ਼ੀ 'ਤੇ ਕੋਈ ਕਾਰਵਾਈ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ ਜਾ ਸਕਦੀ ਹੈ ਅਤੇ ਉਸ ਨੂੰ ਕਾਨੂੰਨ ਅਨੁਸਾਰ ਇਸ ਦਾ ਉਪਾਅ ਕਰਨਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਪਟਿਆਲਾ ਰੇਟਿੰਗ ਖੇਤਰ ਵਿੱਚ 1 ਜੂਨ, 1957 ਤੋਂ ਅਤੇ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਉਹ ਟੈਕਸ ਸਿਰਫ ਸਾਲ ਦੇ ਬਾਕੀ 6 ਮਹੀਨਿਆਂ ਲਈ ਅਦਾ ਕਰਨ ਯੋਗ ਸੀ, ਨਾ ਕਿ ਵਿੱਤੀ ਸਾਲ 1957-58 ਦੇ ਪੂਰੇ ਸਮੇਂ ਲਈ। ਫਿਰ ਉਹ ਕਹਿੰਦਾ ਹੈ ਕਿ 15 ਮਹੀਨਿਆਂ ਦੇ ਬੀਤਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਉਸ ਨੂੰ 'ਆਬਕਾਰੀ ਅਤੇ ਕਰ ਅਫਸਰ, ਉੱਤਰਦਾਤਾ 3, ਕੋਲ ਪੇਸ਼ ਹੋਣ ਲਈ ਸੰਮਨ ਜਾਰੀ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਜਦੋਂ ਉਸਨੂੰ ਗ੍ਰਿਫਤਾਰ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਟੈਕਸ ਦਾ ਭੁਗਤਾਨ ਕਰਕੇ ਰਿਹਾਈ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ। ਉਸ ਦਾ ਦਾਅਵਾ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਕਿਸੇ ਵੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਡਿਫਾਲਟਰ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਉਸ ਨੇ ਇਹ ਸਟੈਂਡ ਲਿਆ ਕਿ ਪੂਰੇ ਮੁਲਾਂਕਣ ਸਾਲ 1957-58 ਲਈ ਪ੍ਰਾਪਰਟੀ ਟੈਕਸ ਦੀ ਵਸੂਲੀ ਅਤੇ ਵਸੂਲੀ ਗੈਰ-ਕਾਨੂੰਨੀ ਸੀ, ਜੋ ਕਿ ਕਿਸੇ ਵੀ ਹਾਲਤ ਵਿੱਚ, ਵਿਭਾਗੀ ਅਧਿਕਾਰੀਆਂ ਦੀ ਜ਼ਿੰਮੇਵਾਰੀ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 14 ਦੇ ਤਹਿਤ ਫਾਰਮ 'ਓ' ਵਿੱਚ ਨੋਟਿਸ ਜਾਰੀ ਕਰਨ, ਜੋ ਕਿ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ ਅਤੇ ਟੈਕਸ ਦੀ ਵਸੂਲੀ ਜ਼ਬਰਦਸਤੀ ਪ੍ਰਕਿਰਿਆ ਰਾਹੀਂ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ ਅਤੇ ਉਸ ਮਕਾਨ ਵਿੱਚ ਤਿੰਨ ਪਰਿਵਾਰ ਰਹਿ ਰਹੇ ਹਨ। ਹਾਲਾਤਾਂ ਵਿੱਚ ਟੈਕਸ ਅਦਾ ਕਰਨ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਉਸਨੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਉਸਨੇ 25 ਨਵੰਬਰ, 1959 ਨੂੰ ਜਵਾਬਦੇਹ 2 ਨੂੰ ਇੱਕ ਰੀਵੀਜ਼ਨ ਪਟੀਸ਼ਨ ਦਾਇਰ ਕੀਤੀ, ਜੋ ਕਿ ਇੱਕ ਆਦੇਸ਼ ਦੁਆਰਾ ਸਮਾਂ-ਪ੍ਰਬੰਧ ਦੇ ਤੌਰ ਤੇ ਖਾਰਜ ਕਰ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਸੀ, ਜਿਸਦੀ ਕਾਪੀ 'ਜੇ' ਹੈ। ਇਸ ਹੁਕਮ ਨੂੰ ਉਹ ਇਸ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਚੁਣੌਤੀ ਦਿੰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਹਾਲਾਂਕਿ ਮੁਲਾਂਕਣ ਤੋਂ ਦੋ ਸਾਲ ਬਾਅਦ ਸੇਧ ਪਟੀਸ਼ਨ ਦਾਇਰ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ, ਪਰ ਪੈਪਸੂ ਖੇਤਰ ਦੇ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਦੋ ਸਾਲਾਂ ਦੀ ਸੀਮਾ ਦੀ ਸਥਾਈ ਪ੍ਰਥਾ ਬਾਰੇ ਪਤਾ ਨਹੀਂ ਸੀ ਅਤੇ ਉਹ ਜਵਾਬਦਾਤਾ 2 ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਦੇ ਪੱਤਰ ਵਿਹਾਰ ਕਾਰਨ ਪੱਖਪਾਤੀ ਸੀ। ਉਸ ਨਾਲ ਪਹਿਲਾਂ ਉਹ ਦਾਅਵਾ ਕਰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਉਸਦੀ ਅਰਜ਼ੀ, ਕਾਪੀ ਐਨੈਕਸਰ 'ਸੀ' ਦਾ ਜਵਾਬ 2 ਦੁਆਰਾ 18 ਅਪ੍ਰੈਲ, 1958 ਨੂੰ ਜਵਾਬ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਅਨੁਬੰਧ 'ਡੀ' ਤੋਂ ਸਪੱਸ਼ਟ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸ ਲਈ ਸੰਸ਼ੋਧਨ ਪਟੀਸ਼ਨ ਦਾਇਰ ਕਰਨ ਲਈ ਸਮਾਂ ਉਸ ਮਿਤੀ ਤੋਂ ਗਿਣਿਆ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਸੀ, ਜਿਸ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਉਸਨੇ ਦੋ ਸਾਲਾਂ ਦੇ ਅੰਦਰ ਸੇਧ ਪਟੀਸ਼ਨ ਦਾਇਰ ਕੀਤੀ ਸੀ। ਪ੍ਰਾਪਰਟੀ ਟੈਕਸ ਲਗਾਉਣ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ, ਉਹ ਆਧਾਰ ਲੈਂਦਾ ਹੈ-

(ਏ) ਕਿ ਇਹ ਇਮਾਰਤਾਂ ਅਤੇ ਜ਼ਮੀਨਾਂ 'ਤੇ ਲਗਾਇਆ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਜਿੱਥੋਂ ਮਾਲਕਾਂ ਨੂੰ ਸਿਰਫ਼ ਲਾਭ ਅਤੇ ਮੁਨਾਫ਼ਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ,

(ਬੀ) ਕਿ ਇਹ ਟੈਕਸ ਦਾ ਮੁਢਲਾ ਕਾਨੂੰਨ ਹੈ ਕਿ ਜਾਇਦਾਦ ਜਾਂ ਕਿਸੇ ਚੀਜ਼ ਜਾਂ ਪੈਸੇ ਦਾ ਇੱਕ ਵਾਰ ਮੁਲਾਂਕਣ ਕਰਨ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਦੁਬਾਰਾ ਮੁਲਾਂਕਣ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ,

(c) ਕਿ 1 ਨਵੰਬਰ, 1956 ਨੂੰ ਪੰਜਾਬ ਅਤੇ ਪੈਪਸੂ ਰਾਜਾਂ ਦਾ ਰਲੇਵਾਂ ਹੋ ਗਿਆ ਸੀ ਅਤੇ 1940 ਦੇ ਪੰਜਾਬ ਐਕਟ ਨੰ. 17 ਦੀ ਪਟਿਆਲਾ ਰੇਟਿੰਗ ਖੇਤਰ ਨੂੰ ਲਾਗੂ ਕਰਨਾ ਅਪਮਾਨਜਨਕ ਹੈ, ਜ਼ਮੀਨ ਦੇ ਮੌਜੂਦਾ ਕਾਨੂੰਨ ਦੇ ਨਾਲ ਨਾਲ ਸੰਵਿਧਾਨ ਦੇ ਉਪਬੰਧ,

(d) ਕਿ ਟੈਕਸ ਜਾਂਚ ਕਮਿਸ਼ਨ ਨੇ ਫੈਸਲਾ ਦਿੱਤਾ ਹੈ ਕਿ ਪ੍ਰਾਪਰਟੀ ਟੈਕਸ, ਜਿੱਥੇ ਹਾਊਸ ਟੈਕਸ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਲਗਾਇਆ ਜਾ ਚੁੱਕਾ ਹੈ, ਗੈਰ-ਕਾਨੂੰਨੀ, ਗੈਰ-ਸੰਵਿਧਾਨਕ ਅਤੇ ਰੱਦ ਹੈ, ਅਤੇ

(e) ਐਂਟੀਕ ਲੈਂਡ ਰੈਵੇਨਿਊ ਐਕਟ, 1887 ਦੇ ਤਹਿਤ ਆਬਕਾਰੀ ਅਤੇ ਕਰ ਅਧਿਕਾਰੀਆਂ ਨੂੰ ਨਿਆਂਇਕ ਸ਼ਕਤੀਆਂ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕਰਨਾ, ਸੰਵਿਧਾਨ ਦੇ ਉਪਬੰਧਾਂ ਦੇ ਉਲਟ ਹੈ।

ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਨੇ ਆਪਣੀ ਪਟੀਸ਼ਨ ਵਿੱਚ ਆਪਣਾ ਕੇਸ ਰੱਖਣ ਵਿੱਚ ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਕੋਈ ਕਾਨੂੰਨੀ ਸਹਾਇਤਾ ਪ੍ਰਾਪਤ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ ਹੈ ਅਤੇ ਉਸਨੇ ਆਪਣੇ ਕੇਸ ਨੂੰ ਕਿਸੇ ਸਪੱਸ਼ਟਤਾ ਨਾਲ ਨਹੀਂ ਦੱਸਿਆ ਹੈ। ਉਸ ਨੇ ਇਹ ਨਹੀਂ ਦੱਸਿਆ ਹੈ ਕਿ ਕਿਸ ਤਰੀਕੇ ਨਾਲ ਪ੍ਰਾਪਰਟੀ ਟੈਕਸ ਲਗਾਉਣਾ ਅਤੇ ਇਕੱਠਾ ਕਰਨਾ ਸੰਵਿਧਾਨ ਦੇ ਉਪਬੰਧਾਂ ਦਾ ਅਪਮਾਨਜਨਕ ਹੈ ਜਾਂ ਜ਼ਮੀਨੀ ਮਾਲੀਏ ਦੇ ਬਕਾਏ ਵਜੋਂ ਵਸੂਲੀ ਕਰਨਾ ਸੰਵਿਧਾਨ ਦੇ ਉਪਬੰਧਾਂ ਦੇ ਉਲਟ ਹੈ।

ਉੱਤਰਦਾਤਾ 2 ਅਤੇ 3 ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ, ਪੰਜਾਬ ਰਾਜ ਉੱਤਰਦਾਤਾ 1 ਹੈ ਅਤੇ ਆਬਕਾਰੀ ਅਤੇ ਕਰ ਇੰਸਪੈਕਟਰ, ਪਟਿਆਲਾ, ਉੱਤਰਦਾਤਾ 4 ਹਨ। ਪਹਿਲੇ ਤਿੰਨ ਉੱਤਰਦਾਤਾਵਾਂ ਦੀ ਤਰਫੋਂ ਵਾਪਸੀ ਕੀਤੀ ਗਈ ਹੈ। ਉੱਤਰਦਾਤਾਵਾਂ ਦੁਆਰਾ ਲਿਆ ਗਿਆ ਸਥਿਤੀ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਪਾਰਟੀਆਂ ਵਿਚਕਾਰ ਇਕਰਾਰਨਾਮੇ ਦਾ ਕਿਰਾਇਆ ਨਹੀਂ ਲਿਆ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਧਿਆਨ ਵਿੱਚ ਰੱਖਦੇ ਹੋਏ ਅਤੇ ਪ੍ਰਾਪਰਟੀ ਟੈਕਸ ਲਗਾਉਣ ਦਾ ਆਧਾਰ ਸਮੇਂ-ਸਮੇਂ 'ਤੇ ਜਾਇਦਾਦ ਦੇ ਵਾਜਬ ਭਾਅ ਦੇ ਮੁੱਲ ਦੇ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਕੁੱਲ ਸਾਲਾਨਾ ਕਿਰਾਇਆ ਹੈ, ਕਿ ਮੁਲਾਂਕਣ ਅਥਾਰਟੀ ਨੇ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਦੀ ਮੌਜੂਦਗੀ ਵਿੱਚ ਫੈਸਲੇ ਦਾ ਐਲਾਨ ਕੀਤਾ, ਉਸ ਡਿਮਾਂਡ ਨੋਟਿਸ ਅਤੇ ਚਲਾਨ ਫਾਰਮ ਪਟੀਸ਼ਨਰ 'ਤੇ ਵਿਵਸਥਿਤ ਤੌਰ 'ਤੇ ਸੇਵਾ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ, ਜਿਸ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਉਸਨੇ ਸਮੇਂ ਦੇ ਅੰਦਰ ਕੋਈ ਅਪੀਲ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ ਅਤੇ ਉਸਨੇ ਦੋ ਸਾਲਾਂ ਬਾਅਦ ਸੋਧ ਦਾਇਰ ਕੀਤੀ, ਕਿ ਮੌਜੂਦਾ ਮੁਲਾਂਕਣ ਸੂਚੀ 1 ਅਕਤੂਬਰ, 1957 ਤੋਂ ਪਟਿਆਲਾ ਰੇਟਿੰਗ ਖੇਤਰ ਵਿੱਚ ਲਾਗੂ ਹੋਈ ਹੈ ਅਤੇ ਪ੍ਰਾਪਰਟੀ ਟੈਕਸ ਦਾ ਭੁਗਤਾਨ ਕਰਨ ਲਈ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਦੀ ਦੇਣਦਾਰੀ ਪਹਿਲੀ ਅਕਤੂਬਰ, 1957 ਤੋਂ 31 ਮਾਰਚ, 1958 ਤੱਕ ਹੈ, ਨਾ ਕਿ ਪੂਰੇ ਸਾਲ ਲਈ, ਜੋ ਕਿ ਡਿਮਾਂਡ ਨੋਟਿਸ ਦੀ ਸੇਵਾ ਦੇ ਬਾਵਜੂਦ ਅਤੇ ਬਕਾਏ ਦੇ ਭੁਗਤਾਨ ਲਈ ਚਲਾਨ ਫਾਰਮ। ਸਾਲ 1957-58 ਲਈ ਬਕਾਇਆ ਟੈਕਸ, ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਭੁਗਤਾਨ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਅਸਫਲ ਰਿਹਾ ਅਤੇ ਇਸ ਲਈ, ਜ਼ਮੀਨੀ ਮਾਲੀਏ ਦੇ ਬਕਾਏ ਵਜੋਂ ਰਕਮ ਦੀ ਵਸੂਲੀ ਕਰਨ ਲਈ ਕਾਰਵਾਈ ਕੀਤੀ ਗਈ, ਕਿ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਤੋਂ ਟੈਕਸ ਦੀ ਵਸੂਲੀ ਕਾਨੂੰਨੀ ਹੈ ਅਤੇ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 14 ਦੇ ਤਹਿਤ 'ਓ' ਫਾਰਮ ਵਿੱਚ ਨੋਟਿਸ ਕਿਰਾਏਦਾਰ ਨੂੰ ਜਾਰੀ ਕਰਨ ਦੀ ਲੋੜ ਹੈ ਜਿੱਥੇ ਜਾਇਦਾਦ ਦਾ ਮਾਲਕ ਟੈਕਸ ਅਦਾ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਅਸਫਲ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਅਣਪਛਾਤਾ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਦਾ ਪਤਾ ਲਗਾਇਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਟੈਕਸ ਦਾ ਭੁਗਤਾਨ ਕਰਨ ਲਈ ਜਵਾਬਦੇਹ ਹੈ, ਕਿ ਜਾਇਦਾਦ ਤਿੰਨ ਪਰਿਵਾਰਾਂ ਦੇ ਕਬਜ਼ੇ ਵਿੱਚ ਹੈ, ਡਿਮਾਂਡ ਨੋਟਿਸ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋਣ 'ਤੇ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਦੀ ਅਰਜ਼ੀ ਨੂੰ ਰਿਵੀਜ਼ਨ ਪਟੀਸ਼ਨ ਨਹੀਂ ਮੰਨਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ, ਐਕਟ ਵਿੱਚ ਅਜਿਹਾ ਕੋਈ ਉਪਬੰਧ ਨਹੀਂ ਹੈ ਜਿਸ ਦੇ ਤਹਿਤ ਸਿਰਫ ਇਮਾਰਤਾਂ 'ਤੇ ਜਾਇਦਾਦ ਟੈਕਸ ਲਗਾਇਆ ਜਾਵੇ। ਅਤੇ ਉਹ ਜ਼ਮੀਨਾਂ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਤੋਂ ਮੁਨਾਫ਼ਾ ਲਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਕਿ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਦੀ ਜਾਇਦਾਦ ਦਾ ਮੁਲਾਂਕਣ ਸਿਰਫ ਇੱਕ ਵਾਰ ਟੈਕਸ ਲਈ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ ਅਤੇ ਮੁੜ ਮੁਲਾਂਕਣ ਦਾ ਸਵਾਲ ਹੀ ਪੈਦਾ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ, ਕਿ ਪੈਪਸੂ ਵਿੱਚ ਪਟਿਆਲਾ ਰੇਟਿੰਗ ਖੇਤਰ ਵਿੱਚ ਐਕਟ ਦੀ ਅਰਜ਼ੀ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਕਿਸੇ ਵੀ ਮੌਜੂਦਾ ਕਾਨੂੰਨ ਜਾਂ ਸੰਵਿਧਾਨ ਦੀ ਕਿਸੇ ਵੀ ਵਿਵਸਥਾ ਦਾ ਅਪਮਾਨਜਨਕ, ਕਿ ਰਾਜ ਸਰਕਾਰ ਨੇ ਟੈਕਸ ਜਾਂਚ ਕਮਿਸ਼ਨ ਦੀ ਸਿਫਾਰਸ਼ ਨੂੰ ਸਵੀਕਾਰ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਇਹ ਕਿ ਆਬਕਾਰੀ ਅਤੇ ਕਰ ਅਧਿਕਾਰੀਆਂ ਦੁਆਰਾ ਅਧਿਕਾਰਾਂ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਲੈਂਡ ਰੈਵੇਨਿਊ ਐਕਟ, 1887, ਕਾਨੂੰਨੀ ਅਤੇ ਵੈਧ ਹੈ। ਇਹ ਦਾਅਵਾ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਦੇ ਖਿਲਾਫ ਕਾਨੂੰਨੀ ਤੌਰ 'ਤੇ ਪ੍ਰਾਪਰਟੀ ਟੈਕਸ ਲਗਾਇਆ ਗਿਆ ਹੈ ਜੋ ਕਿ ਭੁਗਤਾਨ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਅਸਫਲ ਰਹੇ ਅਤੇ ਕਾਨੂੰਨ ਅਨੁਸਾਰ ਵਸੂਲੀ ਲਈ ਕਦਮ ਚੁੱਕੇ ਗਏ।

ਮੈਂ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਦੱਸਿਆ ਹੈ ਕਿ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਨੇ ਆਪਣੀ ਪਟੀਸ਼ਨ ਤਿਆਰ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਕਾਨੂੰਨੀ ਸਹਾਇਤਾ ਪ੍ਰਾਪਤ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ ਜਾਪਦੀ ਹੈ। ਜਦੋਂ ਕੇਸ ਮੇਰੇ ਵਿਦਵਾਨ ਭਰਾ, ਗਰੇਵਰ, ਜੇ. ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਆਇਆ, ਤਾਂ ਜਾਪਦਾ ਹੈ ਕਿ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਨੇ ਬਹੁਤ ਲੰਮੀਆਂ ਲਿਖਤੀ ਦਲੀਲਾਂ ਪੇਸ਼ ਕੀਤੀਆਂ ਹਨ, ਜਿਸ ਦੀ ਇੱਕ ਕਾਪੀ ਸਾਡੇ ਸਾਹਮਣੇ ਸੁਣਵਾਈ ਸਮੇਂ ਦਾਇਰ ਕੀਤੀ ਗਈ ਹੈ, ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਉਸਨੇ 1940 ਦੇ ਪੰਜਾਬ ਐਕਟ ਨੰ.17 ਦੀ ਸੰਵਿਧਾਨਕ ਵੈਧਤਾ ਅਤੇ ਵਾਇਰ ਨੱਥੀ ਕੀਤੇ ਹਨ। ਇਸ ਲਈ ਪਟੀਸ਼ਨ ਨੂੰ ਡਿਵੀਜ਼ਨ ਬੈਂਚ ਕੋਲ ਭੇਜ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ 5 ਜਨਵਰੀ, 1962 ਦੇ ਹੁਕਮ ਦੁਆਰਾ ਅਤੇ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਇਹ ਪਟੀਸ਼ਨ ਇਸ ਬੈਂਚ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਆਉਂਦੀ ਹੈ।

ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਨੇ ਨਿੱਜੀ ਤੌਰ 'ਤੇ ਇਸ ਕੇਸ ਦੀ ਦਲੀਲ ਦਿੱਤੀ ਹੈ ਅਤੇ ਉਸ ਦੀ ਬਹੁਤੀ ਦਲੀਲ ਉਸ ਦੀਆਂ ਲਿਖਤੀ ਦਲੀਲਾਂ ਦੁਆਰਾ ਪੜ੍ਹੀ ਗਈ ਹੈ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਵੱਡੀ ਗਿਣਤੀ ਵਿੱਚ ਕੇਸਾਂ ਦਾ ਹਵਾਲਾ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਹੈ ਅਤੇ ਉਹ ਕੇਸ ਜ਼ਿਆਦਾਤਰ ਢੁਕਵੇਂ ਨਹੀਂ ਪਾਏ ਗਏ ਹਨ। ਉਸ ਨੂੰ ਸਪੱਸ਼ਟ ਅਤੇ ਉਚਿਤ ਤੌਰ 'ਤੇ ਦੱਸੇ ਗਏ ਆਧਾਰਾਂ ਦੇ ਦਾਇਰੇ ਵਿੱਚ ਰੱਖਣਾ ਆਸਾਨ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਅਜਿਹਾ ਪ੍ਰਤੀਤ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਡਿਵੀਜ਼ਨ ਬੈਂਚ ਨੂੰ ਕੇਸ ਦਾ ਹਵਾਲਾ ਦੇਣ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ, ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਦੁਆਰਾ ਲਿਖਤੀ ਦਲੀਲਾਂ ਦੀ ਇੱਕ ਕਾਪੀ ਜਵਾਬਦੇਹ ਦੇ ਵਕੀਲ ਨੂੰ ਪ੍ਰਦਾਨ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ। ਇਸ ਲਈ ਉੱਤਰਦਾਤਾਵਾਂ ਲਈ ਪੇਸ਼ ਹੋਏ ਵਿਦਵਾਨ ਵਕੀਲ ਨੂੰ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਦੇ ਕੇਸ ਨੂੰ ਪੂਰਾ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਮੁਸ਼ਕਲ ਆਈ ਹੈ। ਰਿਟਰਨ ਵਿੱਚ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਦੀਆਂ ਸਾਰੀਆਂ ਲਿਖਤੀ ਦਲੀਲਾਂ ਦਾ ਕੋਈ ਜਵਾਬ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤਾ ਜਾ ਸਕਿਆ ਕਿਉਂਕਿ ਉਹ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਲੀਲਾਂ ਵਿੱਚ ਲਏ ਗਏ ਆਧਾਰਾਂ ਤੋਂ ਜਾਣੂ ਨਹੀਂ ਸਨ। ਸੁਣਵਾਈ ਦੌਰਾਨ ਅਸੀਂ ਜਵਾਬਦਾਤਾਵਾਂ

ਲਈ ਵਿਦਵਾਨ ਵਕੀਲ ਨੂੰ ਦਲੀਲਾਂ ਦੀ ਇੱਕ ਕਾਪੀ ਉਪਲਬਧ ਕਰਵਾਈ ਤਾਂ ਜੋ ਉਹ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਦੇ ਕੇਸ ਦਾ ਜਵਾਬ ਦੇਣ ਦੀ ਸਥਿਤੀ ਵਿੱਚ ਹੋਣ ਦੇ ਯੋਗ ਹੋ ਸਕੇ।

ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਸਪੱਸ਼ਟ ਹੈ, ਮੁਲਾਂਕਣ ਦੇ ਆਦੇਸ਼ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਅਪੀਲ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਗਿਆ ਅਤੇ ਉਸਨੇ ਆਪਣੀ ਮੁੜ ਵਿਚਾਰ ਅਰਜ਼ੀ ਇੰਨੀ ਦੇਰ ਨਾਲ ਦਾਇਰ ਕੀਤੀ ਕਿ ਇਸਨੂੰ ਲਾਰਿਆਂ ਦੇ ਅਧਾਰ 'ਤੇ ਰੱਦ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ। ਬਿਨਾਂ ਸ਼ੱਕ ਜਵਾਬਦੇਹ 2 ਦਾ ਹੁਕਮ ਇਹ ਕਹਿੰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਇਸਨੂੰ ਸਮੇਂ ਦੁਆਰਾ ਰੋਕੇ ਜਾਣ ਦੇ ਤੌਰ 'ਤੇ ਰੱਦ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਜੋ ਕਿ ਇੱਕ ਸਹੀ ਬਿਆਨ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਇਸ ਵਿੱਚ ਇਹ ਨਹੀਂ ਕਿਹਾ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਇੱਕ ਰਿਵੀਜ਼ਨ ਪਟੀਸ਼ਨ ਦਾਇਰ ਕਰਨ ਲਈ ਕੋਈ ਪਰਿਭਾਸ਼ਿਤ ਮਿਆਦ ਨਿਰਧਾਰਤ ਕੀਤੀ ਗਈ ਹੈ। ਦੋ ਸਾਲਾਂ ਦੇ ਅਰਸੇ ਤੱਕ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਮੁਲਾਂਕਣ ਅਥਾਰਟੀ ਦੇ ਹੁਕਮਾਂ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਨਹੀਂ ਗਿਆ ਜਿਸਦਾ ਹੁਕਮ ਉਸਦੀ ਮੌਜੂਦਗੀ ਵਿੱਚ ਘੋਸ਼ਿਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਜਵਾਬਦੇਹ 2 ਇੰਨੀ ਲੰਮੀ ਦੇਰੀ ਦੇ ਕਾਰਨ ਰਿਵੀਜ਼ਨ ਪਟੀਸ਼ਨ ਨੂੰ ਖਾਰਜ ਕਰਨਾ ਹਰ ਤਰ੍ਹਾਂ ਨਾਲ ਜਾਇਜ਼ ਸੀ। ਮੁਲਾਂਕਣ ਦੇ ਹੁਕਮਾਂ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਅਪੀਲ ਦਾਇਰ ਨਾ ਕਰਨ ਦੇ ਬਾਵਜੂਦ, ਉਸਨੇ ਅਪੀਲੀ ਅਥਾਰਟੀ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਐਕਟ ਦੇ ਨਿਯਮਾਂ ਦਾ ਸਵਾਲ ਨਹੀਂ ਉਠਾਇਆ, ਪਰ ਉਸਨੇ ਆਪਣੀ ਰਿਵੀਜ਼ਨ ਪਟੀਸ਼ਨ ਵਿੱਚ ਉਹੀ ਆਧਾਰ ਲਿਆ ਹੈ ਜੋ ਮੌਜੂਦਾ ਪਟੀਸ਼ਨ ਵਿੱਚ ਹੈ।

ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਦੀ ਪਹਿਲੀ ਦਲੀਲ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਜਾਇਦਾਦ ਦਾ ਮਾਲਕ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਪਰ ਇੱਕ ਗਿਰਵੀਨਾਮਾ ਹੈ, ਪਰ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 2 (ਸੀ) ਵਿੱਚ 'ਮਾਲਕ' ਸ਼ਬਦ ਦੀ ਪਰਿਭਾਸ਼ਾ ਵਿੱਚ ਕਬਜ਼ੇ ਵਾਲਾ ਗਿਰਵੀਨਾਮਾ ਸ਼ਾਮਲ ਹੈ। ਇਸ ਲਈ ਇਸ ਦਲੀਲ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਤੱਤ ਨਹੀਂ ਹੈ।

ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਦੇ ਇਸ ਦਲੀਲ ਨੂੰ ਰੱਦ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਮੁਲਾਂਕਣ ਆਦੇਸ਼ ਉਸ ਦੀ ਮੌਜੂਦਗੀ ਵਿੱਚ ਘੋਸ਼ਿਤ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਇਸ ਵਿੱਚ ਸ਼ੱਕ ਕਰਨ ਦਾ ਕੋਈ ਕਾਰਨ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿ ਪਹਿਲੇ ਤਿੰਨ ਉੱਤਰਦਾਤਾਵਾਂ ਦੀ ਵਾਪਸੀ ਵਿੱਚ ਇਹ ਬਿਆਨ ਸਹੀ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਨੇ ਹੁਕਮਾਂ ਵਿਰੁੱਧ ਕੋਈ ਅਪੀਲ ਦਾਇਰ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ। ਉਸਨੇ ਹੁਕਮ ਦੇ ਦੋ ਸਾਲ ਬਾਅਦ ਇੱਕ ਸੇਧ ਪਟੀਸ਼ਨ ਦਾਇਰ ਕੀਤੀ, ਜਿਸਨੂੰ ਕਿਹਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਜਵਾਬਦੇਹ 2 ਦੁਆਰਾ ਲਾਚਾਂ ਦੇ ਕਾਰਨ ਖਾਰਜ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ।

ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਵੱਲੋਂ ਲਿਆ ਗਿਆ ਤੀਜਾ ਸਟੈਂਡ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਉਸ ਤੋਂ ਪੂਰੇ ਮੁਲਾਂਕਣ ਸਾਲ 1957-58 ਲਈ ਟੈਕਸ ਵਸੂਲਿਆ ਗਿਆ ਹੈ ਜਦੋਂਕਿ ਉਹ ਪਟਿਆਲਾ ਰੇਟਿੰਗ ਖੇਤਰ ਲਈ ਐਕਟ ਲਾਗੂ ਹੋਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਸਿਰਫ਼ ਛੇ ਮਹੀਨਿਆਂ ਲਈ ਦੇਣਦਾਰ ਸੀ, ਪਰ ਰਿਟਰਨ ਵਿੱਚ ਇਹ ਸਪੱਸ਼ਟ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ, ਉਸ ਤੋਂ ਪੂਰੇ ਸਾਲ ਲਈ ਪ੍ਰਾਪਰਟੀ ਟੈਕਸ ਨਹੀਂ ਵਸੂਲਿਆ ਗਿਆ, ਸਗੋਂ 1 ਅਕਤੂਬਰ, 1957 ਤੋਂ 31 ਮਾਰਚ, 1958 ਤੱਕ ਹੀ, ਪਹਿਲੀ ਮਿਤੀ ਮੁੱਲ ਨਿਰਧਾਰਨ ਸੂਚੀ ਦੇ ਲਾਗੂ ਹੋਣ ਦੀ ਮਿਤੀ ਹੈ। ਇਸ ਲਈ ਇਹ ਵੀ ਬਿਨਾਂ ਆਧਾਰ ਤੋਂ ਹੈ।

ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਦੱਸਿਆ ਗਿਆ ਹੈ, ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਨੇ ਮੁਲਾਂਕਣ ਆਦੇਸ਼ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਕੋਈ ਅਪੀਲ ਦਾਇਰ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ ਅਤੇ ਉਸ ਆਦੇਸ਼ ਦੀ ਮਿਤੀ ਤੋਂ ਦੋ ਸਾਲ ਬਾਅਦ ਤੱਕ ਕੋਈ ਉਚਿਤ ਸੰਸ਼ੋਧਨ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ। ਉੱਤਰਦਾਤਾ 2 ਜਾਂ 3 ਦੇ ਨਾਲ ਉਸਦੇ ਪੱਤਰ ਵਿਹਾਰ ਨੂੰ ਇੱਕ ਸੰਸ਼ੋਧਨ ਐਪਲੀਕੇਸ਼ਨ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਠੀਕ ਨਹੀਂ ਮੰਨਿਆ ਗਿਆ ਸੀ। ਹੋਰ ਮਾਮਲਿਆਂ ਨੂੰ ਛੱਡ ਕੇ, ਇਸ 'ਤੇ ਕੋਰਟ-ਫੀਸ ਦੀ ਸਹੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਮੋਹਰ ਨਹੀਂ ਲਗਾਈ ਗਈ। ਉਸ ਦਾ ਇਹ ਦਾਅਵਾ ਕਿ ਉਸ ਦੀ ਸੁਣਵਾਈ ਨਹੀਂ ਹੋਈ, ਸੱਚ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਕਿਉਂਕਿ ਹੁਕਮ ਉਸ ਦੀ ਮੌਜੂਦਗੀ ਵਿੱਚ ਐਲਾਨਿਆ ਗਿਆ ਸੀ, ਅਤੇ ਉਸਦਾ ਦਾਅਵਾ ਹੈ ਕਿ ਉਸਨੂੰ ਸੁਣਿਆ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਸੀ ਉਸ ਦੁਆਰਾ ਭੇਜੀ ਗਈ ਹਰ ਚਿੱਠੀ ਦੇ ਸਬੰਧ, ਦਾ ਕੋਈ ਮਤਲਬ ਨਹੀਂ ਹੈ।

1940 ਦੇ ਪੰਜਾਬ ਐਕਟ ਨੰਬਰ 17 ਦੀ ਧਾਰਾ 14 ਦਾ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਦੇ ਕੇਸ ਲਈ ਕੋਈ ਅਰਜ਼ੀ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਜਿਸ ਲਈ ਕਿਰਾਏਦਾਰਾਂ ਤੋਂ ਟੈਕਸ ਦੀ ਵਸੂਲੀ ਨਾਲ ਸਬੰਧਤ ਹੈ ਅਤੇ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਕਿਰਾਏਦਾਰ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਪਰ ਜਾਇਦਾਦ ਦਾ ਗਿਰਵੀ ਰੱਖਣ ਵਾਲਾ ਹੈ। ਇਸ ਲਈ ਉਸ ਧਾਰਾ ਅਧੀਨ 'ਓ' ਫਾਰਮ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਨੋਟਿਸ ਜ਼ਰੂਰੀ ਨਹੀਂ ਸੀ।

ਮੁਲਾਂਕਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਦੋ ਸਾਲਾਂ ਦੇ ਅੰਦਰ ਦਾਇਰ ਕੀਤੀ ਗਈ ਰੀਵੀਜ਼ਨ ਪਟੀਸ਼ਨ 'ਤੇ ਵਿਚਾਰ ਕਰਨ ਲਈ ਉੱਤਰਦਾਤਾ 2 ਦੇ ਨਾਲ ਅਭਿਆਸ ਇੱਕ ਵਿਭਾਗੀ ਅਭਿਆਸ ਹੈ ਜੋ ਅਜਿਹੀਆਂ ਪਟੀਸ਼ਨਾਂ ਦਾਇਰ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਦੇਰੀ ਦੇ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ ਕਾਫ਼ੀ ਅਕਸ਼ਾਂਸ਼ ਦਰਸਾਉਂਦਾ ਹੈ, ਪਰ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਨੇ ਇਸਦਾ ਕੋਈ ਫਾਇਦਾ ਨਹੀਂ ਲਿਆ। ਉਸ ਦਾ ਇਹ

ਦਾਅਵਾ ਕਿ 18 ਅਪਰੈਲ 1958 ਦੇ ਉਸ ਦੇ ਪੱਤਰ ਦੀ ਮਿਤੀ ਤੋਂ ਲੈ ਕੇ ਉੱਤਰਦਾਤਾ 2 ਤੱਕ ਦੇ ਸਾਲ ਦਾ ਸਮਾਂ ਗਿਣਿਆ ਜਾਣਾ ਕਿਸੇ ਵੀ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਸਵੀਕਾਰ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ।

ਸੱਤਵੇਂ ਸਥਾਨ 'ਤੇ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਦੇ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਾਪਰਟੀ ਟੈਕਸ ਲਗਾਉਣ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਪਟੀਸ਼ਨ ਵਿੱਚ ਬੇਨਤੀ ਕੀਤੀ ਗਈ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਆਧਾਰ ਆਉਂਦੀ ਹੈ। ਇਸ ਸੰਦਰਭ ਵਿਚ ਇਕ ਆਧਾਰ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਅਜਿਹਾ ਟੈਕਸ ਸਿਰਫ਼ ਇਮਾਰਤਾਂ ਅਤੇ ਜ਼ਮੀਨਾਂ 'ਤੇ ਲਗਾਇਆ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਤੋਂ ਮਾਲਕ ਨੂੰ ਲਾਭ ਅਤੇ ਮੁਨਾਫ਼ਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ, ਪਰ ਟੈਕਸ ਦੀ ਵਸੂਲੀ 1940 ਦੇ ਪੰਜਾਬ ਐਕਟ ਨੰਬਰ 17 ਅਤੇ ਚਾਰਜਿੰਗ ਸੈਕਸ਼ਨ ਸੈਕਸ਼ਨ 3 ਦੇ ਉਪਬੰਧਾਂ ਦੇ ਅਧੀਨ ਹੈ, ਜਿਸ ਸੈਕਸ਼ਨ ਵਿਚ ਇਹ ਨਹੀਂ ਪਾਇਆ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਲੇਵੀ ਜਾਇਦਾਦ ਤੋਂ ਪ੍ਰਾਪਤ ਲਾਭਾਂ ਅਤੇ ਮੁਨਾਫ਼ਿਆਂ 'ਤੇ ਹੈ, ਪਰ ਇਹ ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਕਿਹਾ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਲੇਵੀ ਅਤੇ ਚਾਰਜ ਦਾ ਆਧਾਰ ਜਾਇਦਾਦ ਦਾ ਸਾਲਾਨਾ ਮੁੱਲ ਹੈ। ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਇਹ ਦੱਸਣ ਦੇ ਯੋਗ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਕਿਵੇਂ ਦਾਅਵਾ ਕਰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਲੇਵੀ ਸਿਰਫ਼ ਜਾਇਦਾਦ ਤੋਂ ਪ੍ਰਾਪਤ ਲਾਭ ਅਤੇ ਮੁਨਾਫ਼ੇ 'ਤੇ ਹੋਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ। ਇਹ ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਉਸ ਦੇ ਦਾਅਵੇ ਨਾਲ ਜੁੜਿਆ ਹੋਇਆ ਹੈ ਕਿ ਮੈਰਗੇਜ਼ ਡੀਡ ਵਿਚ ਕਿਰਾਇਆ 120 ਰੁਪਏ ਸਾਲਾਨਾ ਦੱਸਿਆ ਗਿਆ ਹੈ ਪਰ ਇਕਰਾਰਨਾਮੇ ਦਾ ਕਿਰਾਇਆ ਵਸੂਲੀ ਅਤੇ ਚਾਰਜ ਦਾ ਆਧਾਰ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਐਕਟ ਦੇ ਤਹਿਤ ਪ੍ਰਾਪਰਟੀ ਟੈਕਸ, ਜਿਸਦਾ ਆਧਾਰ ਹੈ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਦੱਸਿਆ ਗਿਆ ਹੈ, ਜਾਇਦਾਦ ਦਾ ਸਾਲਾਨਾ ਮੁੱਲ। ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਫਿਰ ਕਹਿੰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਜਾਇਦਾਦ ਦਾ ਇਹ ਪ੍ਰਗਟਾਵਾ 'ਸਾਲਾਨਾ ਮੁੱਲ' ਅਸਪਸ਼ਟ ਹੈ ਅਤੇ ਐਕਟ ਵਿੱਚ ਪਰਿਭਾਸ਼ਿਤ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਪਰ ਸਾਲਾਨਾ ਦਾ ਪਤਾ ਲਗਾਉਣ ਦੀ ਵਿਧੀ ਮੁੱਲ ਸੈਕਸ਼ਨ 5 ਵਿੱਚ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਹੈ ਜੋ ਕਹਿੰਦਾ ਹੈ ਕਿ "ਕਿਸੇ ਵੀ ਜ਼ਮੀਨ ਜਾਂ ਇਮਾਰਤ ਦਾ ਸਾਲਾਨਾ ਕਿਰਾਇਆ ਨਿਰਧਾਰਤ ਕੀਤਾ ਜਾਵੇਗਾ। ਕੁੱਲ ਸਾਲਾਨਾ ਕਿਰਾਏ ਦਾ ਅੰਦਾਜ਼ਾ ਲਗਾ ਕੇ ਅਜਿਹੀ ਜ਼ਮੀਨ ਜਾਂ ਇਮਾਰਤ ਇਸ ਦੇ ਉਪਚਾਰਾਂ ਦੇ ਨਾਲ ਅਤੇ ਅਤੇ ਕੋਈ ਵੀ ਫਰਨੀਚਰ ਜਿਸ ਨੂੰ ਅਜਿਹੀ ਇਮਾਰਤ ਦੇ ਨਾਲ ਵਰਤਣ ਜਾਂ ਅਨੰਦ ਲੈਣ ਲਈ ਦਿੱਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ, ਤੋਂ ਦੇਣ ਦੀ ਉਮੀਦ ਕੀਤੀ ਜਾ ਸਕਦੀ ਹੈ। ਸਾਲ ਦਰ ਸਾਲ *****", ਅਤੇ ਫਿਰ ਕੁਝ ਕਟੌਤੀਆਂ ਦੀ ਪਾਲਣਾ ਕਰੇ। ਇਹ ਜਾਹਰ ਹੈ ਕਿ ਇਕਰਾਰਨਾਮੇ ਦਾ ਕਿਰਾਇਆ ਪ੍ਰਾਪਰਟੀ ਟੈਕਸ ਦੇ ਚਾਰਜ ਅਤੇ ਵਸੂਲੀ ਦਾ ਆਧਾਰ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਅਤੇ ਇਸ ਲਈ ਸਲਾਹ ਦਿੱਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ, ਕਿਉਂਕਿ ਜੇ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਦੁਆਰਾ ਜੋ ਬੇਨਤੀ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ, ਉਹ ਸੱਚ ਸੀ, ਪਾਰਟੀਆਂ ਐਕਟ ਦੇ ਉਪਬੰਧਾਂ ਨੂੰ ਲਗਭਗ ਨਕਾਰਾਤਮਕ ਕਰਨ ਲਈ ਇਕਰਾਰਨਾਮੇ ਵਿੱਚ ਦਾਖਲ ਹੋ ਸਕਦੀਆਂ ਹਨ। ਇਸ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਨੇ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 7 ਦੀ ਉਪ ਧਾਰਾ (1) ਦਾ ਵੀ ਹਵਾਲਾ ਦਿੱਤਾ ਹੈ ਅਤੇ ਕਿਹਾ ਹੈ ਕਿ ਮੁਲਾਂਕਣ ਸੂਚੀ ਪੰਜ ਸਾਲਾਂ ਦੀ ਮਿਆਦ ਲਈ ਲਾਗੂ ਰਹਿੰਦੀ ਹੈ, ਜਦੋਂ ਕਿ ਸਾਲਾਨਾ ਮੁੱਲ ਕੁੱਲ ਸਾਲਾਨਾ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ ਲਿਆ ਜਾਣਾ ਹੈ। ਕਿਰਾਇਆ ਜਿਸ 'ਤੇ ਜਾਇਦਾਦ ਨੂੰ ਸਾਲ-ਦਰ-ਸਾਲ ਦੇਣ ਦੀ ਉਮੀਦ ਕੀਤੀ ਜਾ ਸਕਦੀ ਹੈ ਅਤੇ ਉਹ ਕਹਿੰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਮੁਲਾਂਕਣ ਲਗਭਗ ਹਰ ਸਾਲ ਬਦਲ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਵਿਧਾਨ ਸਭਾ ਨੇ ਇੱਕ ਵਿਆਪਕ ਪਹੁੰਚ ਬਣਾਈ ਹੈ ਅਤੇ ਪੰਜ ਸਾਲਾਂ ਦੀ ਮਿਆਦ ਲਈ ਮੁਲਾਂਕਣ ਸੂਚੀ ਦੇ ਸੰਚਾਲਨ ਲਈ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕੀਤੀ ਹੈ। ਇਹ ਸਮੱਸਿਆ ਲਈ ਇੱਕ ਵਿਹਾਰਕ ਪਹੁੰਚ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸ ਮਾਮਲੇ ਨੂੰ ਲਗਭਗ ਹਰ ਸਾਲ ਮੁਲਾਂਕਣ ਸੂਚੀ ਤਿਆਰ ਕਰਨ ਲਈ ਨਹੀਂ ਛੱਡਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਸੀ, ਅਜਿਹਾ ਕੰਮ ਜਿਸ ਨਾਲ ਐਕਟ ਦਾ ਕੰਮ ਕਰਨਾ ਬਹੁਤ ਮੁਸ਼ਕਲ ਹੁੰਦਾ ਸੀ। ਇਸ ਲਈ ਇਹ ਦਲੀਲ ਪ੍ਰਬਲ ਨਹੀਂ ਹੋ ਸਕਦੀ

ਇਸ ਸਿਰਲੇਖ ਹੇਠ ਕੀਤੀ ਗਈ ਦਲੀਲ ਦਾ ਦੂਜਾ ਪਹਿਲੂ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਦੇਹਰੇ ਟੈਕਸ ਦਾ ਮਾਮਲਾ ਨਹੀਂ ਹੋ ਸਕਦਾ। ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਦਾ ਕਹਿਣਾ ਹੈ ਕਿ ਸੈਕਸ਼ਨ 3 ਪ੍ਰਦਾਨ ਕਰਦਾ ਹੈ ਕਿ "ਚਾਰਜ ਕੀਤਾ ਜਾਵੇਗਾ, ਇਮਾਰਤਾਂ ਅਤੇ ਜ਼ਮੀਨਾਂ 'ਤੇ ਸਾਲਾਨਾ ਟੈਕਸ ਲਗਾਇਆ ਅਤੇ ਅਦਾ ਕੀਤਾ", ਅਤੇ ਉਹ ਪੰਜਾਬ ਮਿਊਂਸੀਪਲ ਐਕਟ, 1911 ਦੀ ਧਾਰਾ 61(1) (ਏ), (1911 ਦਾ ਪੰਜਾਬ ਐਕਟ 3) ਇਹ ਵੀ ਕਹਿੰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਕੋਈ ਵੀ ਹੋਰ ਮਿਊਂਸਪਲ ਕਮੇਟੀ ਬਿਲਡਿੰਗਾਂ ਅਤੇ ਜ਼ਮੀਨਾਂ 'ਤੇ ਮਾਲਕ ਦੁਆਰਾ ਭੁਗਤਾਨਯੋਗ ਟੈਕਸ ਲਗਾ ਸਕਦੀ ਹੈ *****ਅਤੇ ਇਸ ਲਈ, ਦੇ ਵਾਰ 'ਇਮਾਰਤਾਂ ਅਤੇ ਜ਼ਮੀਨਾਂ' 'ਤੇ ਟੈਕਸ ਲਗਾਇਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਇਕ ਵਾਰ 1911 ਦੇ ਪੰਜਾਬ ਐਕਟ 3 ਦੇ ਤਹਿਤ ਸਥਾਨਕ ਅਥਾਰਟੀ ਅਤੇ ਦੂਜੀ ਵਾਰ 1940 ਦੇ ਪੰਜਾਬ ਐਕਟ 17 ਦੇ ਤਹਿਤ ਰਾਜ ਸਰਕਾਰ ਦੁਆਰਾ। ਉਹ ਕਹਿੰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਦੇਹਰੇ ਟੈਕਸ ਦਾ ਮਾਮਲਾ ਹੈ ਅਤੇ ਕਾਨੂੰਨ ਦੁਆਰਾ ਇਸ ਦੀ ਇਜਾਜ਼ਤ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਹਾਲਾਂਕਿ, ਸੰਵਿਧਾਨ ਦੀ ਧਾਰਾ 265 ਸਿਰਫ਼ ਇਹ ਕਹਿੰਦੀ ਹੈ ਕਿ 'ਕੋਈ ਟੈਕਸ ਕਾਨੂੰਨ ਦੇ ਅਥਾਰਟੀ ਨੂੰ ਛੱਡ ਕੇ ਵਸੂਲਿਆ ਜਾਂ ਇਕੱਠਾ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾਵੇਗਾ', ਅਤੇ ਇਸ ਲੇਖ ਵਿਚ ਕੋਈ ਸੀਮਾ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿ ਇਕੋ ਜਾਇਦਾਦ 'ਤੇ ਦੋ ਵਾਰ ਟੈਕਸ ਨਹੀਂ ਲਗਾਇਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਅਥਾਰਟੀ ਅਤੇ ਰਾਜ ਸਰਕਾਰ, ਹਾਲਾਂਕਿ ਇਹ ਇੱਕ ਕਾਨੂੰਨ ਦੁਆਰਾ ਨਹੀਂ, ਸਗੋਂ ਦੋ ਵੱਖ-ਵੱਖ ਕਾਨੂੰਨਾਂ ਦੁਆਰਾ ਲਿਆਇਆ ਗਿਆ

ਹੈ। ਬਿਲਕੁਲ ਇਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੀ ਦਲੀਲ ਨੂੰ ਕੰਟੇਨਮੈਂਟ ਬੋਰਡ, ਪੂਨਾ ਬਨਾਮ ਵੈਸਟਰਨ ਇੰਡੀਆ ਥੀਏਟਰਸ ਲਿਮਿਟਿਡ (1) ਦੇ ਵਿਦਵਾਨ ਜੱਜਾਂ ਦੁਆਰਾ ਇਹਨਾਂ ਨਿਰੀਖਣਾਂ ਨਾਲ ਖਾਰਜ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ-

"ਹਾਲਾਂਕਿ, ਇਹ ਦਲੀਲ ਦਿੱਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ ਕਿ ਉਸ ਸਥਿਤੀ ਵਿੱਚ 1923 ਦੇ ਐਕਟ ਦੇ ਪ੍ਰਬੰਧਾਂ ਦੇ ਤਹਿਤ ਸਿਨੇਮਾ ਥੀਏਟਰਾਂ ਵਿੱਚ ਦਿੱਤੇ ਜਾਣ ਵਾਲੇ ਸਾਰੇ ਮਨੋਰੰਜਨਾਂ 'ਤੇ ਬੰਬਈ ਸਰਕਾਰ ਦੁਆਰਾ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਮਨੋਰੰਜਨ ਡਿਊਟੀ ਜਾਂ ਟੈਕਸ ਲਗਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ; ਅਤੇ ਇਹ ਹੁਣ ਕੰਟੇਨਮੈਂਟ ਬੋਰਡ ਲਈ ਮਨਜ਼ੂਰ ਨਹੀਂ ਹੋਵੇਗਾ। ਇੱਕ ਹੋਰ ਮਨੋਰੰਜਨ ਡਿਊਟੀ ਲਗਾਉਣ ਲਈ ਕਿਉਂਕਿ ਇਹ ਦੇਹਰਾ ਟੈਕਸ ਹੋਵੇਗਾ ਪਰ ਅਸੀਂ ਇਹ ਸਮਝਣ ਵਿੱਚ ਅਸਫਲ ਰਹਿੰਦੇ ਹਾਂ ਕਿ ਸਾਡੇ ਸੰਵਿਧਾਨ ਵਿੱਚ ਅਜਿਹਾ ਕੁਝ ਵੀ ਹੈ ਜੋ ਦੇਹਰੇ ਟੈਕਸਾਂ ਨੂੰ ਲਗਾਏ ਜਾਣ ਤੋਂ ਰੋਕਦਾ ਹੈ। ਇਹ ਬਿਲਕੁਲ ਸੱਚ ਹੈ ਕਿ ਜੇਕਰ ਆਮ ਤੌਰ 'ਤੇ ਕੋਈ ਸੂਬਾਈ ਵਿਧਾਨ ਸਭਾ ਆਪਣੇ ਲਈ ਟੈਕਸ ਲਗਾਉਣਾ ਚਾਹੁੰਦੀ ਹੈ, ਇਹ ਇੱਕੋ ਵਿਸ਼ੇ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਦੋ ਵੱਖ-ਵੱਖ ਕਰਤੱਵਾਂ ਦੇ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ ਮਨੋਰੰਜਨ ਵਸੂਲੀ ਦੇ ਦੋ ਕਾਨੂੰਨ ਪਾਸ ਨਹੀਂ ਕਰੇਗਾ। ਇਸ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਸੂਬਾਈ ਵਿਧਾਨ ਸਭਾ ਨੂੰ ਰੋਕਣ ਲਈ ਕੁਝ ਵੀ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਮਨੋਰੰਜਨ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿਚ ਜਿੰਨਾ ਚਾਹੇ ਟੈਕਸ ਵਸੂਲਿਆ ਜਾ ਰਿਹਾ ਹੈ। ਇਸ ਲਈ, ਦੋ ਵੱਖ-ਵੱਖ ਮਨੋਰੰਜਨ ਡਿਊਟੀਆਂ ਲਗਾਉਣ ਵਾਲੇ ਦੋ ਐਕਟ ਪਾਸ ਕਰਨ ਦਾ ਸੁਪਨਾ ਨਹੀਂ ਹੋਵੇਗਾ।" ਇਸ ਲਈ, ਇਹ ਪਹੁੰਚ ਅਸਮਰੱਥ ਹੈ।

ਇਸ ਦਲੀਲ ਦਾ ਤੀਜਾ ਪਹਿਲੂ ਟੈਕਸੇਸ਼ਨ ਜਾਂਚ ਕਮਿਸ਼ਨ ਦੀ ਰਿਪੋਰਟ ਦਾ ਹਵਾਲਾ ਹੈ ਕਿ ਜਾਇਦਾਦ ਟੈਕਸ ਅਤੇ ਮਕਾਨ ਟੈਕਸ ਦੋਵੇਂ ਗੈਰ-ਕਾਨੂੰਨੀ, ਗੈਰ-ਸੰਵਿਧਾਨਕ ਅਤੇ ਬੇਕਾਰ ਹਨ, ਪਰ ਟੈਕਸ ਜਾਂਚ ਕਮਿਸ਼ਨ ਦੀਆਂ ਸਿਫਾਰਸ਼ਾਂ ਨੂੰ ਰਾਜ ਸਰਕਾਰ ਨੇ ਸਵੀਕਾਰ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਹੈ ਅਤੇ, ਹਾਲਾਂਕਿ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਇਸ ਰਾਏ ਲਈ ਕਮਿਸ਼ਨ ਕੋਲ ਮੌਜੂਦ ਕਾਰਨਾਂ 'ਤੇ ਭਰੋਸਾ ਕਰ ਸਕਦਾ ਸੀ, ਪਰ ਉਸਨੇ ਸਾਡੇ ਧਿਆਨ ਵਿੱਚ ਅਜਿਹਾ ਕੋਈ ਕਾਰਨ ਨਹੀਂ ਲਿਆਂਦਾ ਹੈ। ਇਸ ਦਲੀਲ ਦਾ ਇੱਕ ਹੋਰ ਪਹਿਲੂ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਪੰਜਾਬ ਲੈਂਡ ਰੈਵੇਨਿਊ ਐਕਟ, 1887 ਦੇ ਤਹਿਤ ਆਬਕਾਰੀ ਅਤੇ ਕਰ ਅਧਿਕਾਰੀਆਂ ਨੂੰ ਨਿਆਂਇਕ ਸ਼ਕਤੀਆਂ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕਰਨਾ ਸੰਵਿਧਾਨ ਦੀਆਂ ਧਾਰਾਵਾਂ ਦੇ ਉਲਟ ਹੈ, ਪਰ ਇਹ ਨਹੀਂ ਦਿਖਾਇਆ ਗਿਆ ਕਿ ਕਿਵੇਂ ਜਿੱਥੇ ਕੋਈ ਮੁਲਾਂਕਣ ਡਿਫਾਲਟ ਹੁੰਦਾ ਹੈ, ਐਕਟ, ਸੈਕਸ਼ਨ 16 ਦੇ ਅਧੀਨ ਅਫਸਰਾਂ ਨੂੰ ਸ਼ਕਤੀ ਦਿੱਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਉਸ ਲਈ ਜ਼ਿੰਮੇਵਾਰ ਵਿਅਕਤੀਆਂ ਤੋਂ ਬਕਾਏ ਦੀ ਵਸੂਲੀ ਕਰਨ ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਜਾਇਦਾਦ ਟੈਕਸ ਦੇ ਬਕਾਏ ਭੂਮੀ ਮਾਲੀਏ ਦੇ ਬਕਾਏ ਹਨ। ਇਹ ਇਸ ਸ਼ਕਤੀ ਦੇ ਅਧੀਨ ਹੈ ਕਿ ਪ੍ਰਾਪਰਟੀ ਟੈਕਸ ਦੇ ਬਕਾਏ ਦੇ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ ਐਕਟ ਦੇ ਅਧੀਨ ਅਧਿਕਾਰੀ ਜ਼ਮੀਨੀ ਮਾਲੀਏ ਦੇ ਬਕਾਏ ਵਾਂਗ ਹੀ ਵਸੂਲੀ ਕਰਨ ਲਈ ਅੱਗੇ ਵਧਦੇ ਹਨ। ਜਦੋਂ ਉਹ ਅਜਿਹਾ ਕਰਦੇ ਹਨ, ਤਾਂ ਇਹ ਉਦੋਂ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਜਦੋਂ ਪੰਜਾਬ ਲੈਂਡ ਰੈਵੇਨਿਊ ਐਕਟ, 1887 ਦੀਆਂ ਧਾਰਾਵਾਂ ਲਾਗੂ ਹੋਣ ਲਈ ਆਉਂਦੀਆਂ ਹਨ ਅਤੇ ਜਦੋਂ ਐਕਟ ਅਧੀਨ ਅਥਾਰਟੀਆਂ ਨੂੰ ਪੰਜਾਬ ਲੈਂਡ ਰੈਵੇਨਿਊ ਐਕਟ 1887 ਦੇ ਅਧੀਨ ਅਫਸਰਾਂ ਦੀਆਂ ਸ਼ਕਤੀਆਂ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕੀਤੀਆਂ ਜਾਂਦੀਆਂ ਹਨ, ਉਹ ਕਾਨੂੰਨ ਅਨੁਸਾਰ ਕੰਮ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਇਹ ਨਹੀਂ ਦੱਸ ਸਕਿਆ ਕਿ ਪ੍ਰਾਪਰਟੀ ਟੈਕਸ ਦੇ ਬਕਾਏ ਦੀ ਵਸੂਲੀ ਦੇ ਇਸ ਤਰੀਕੇ ਨਾਲ ਸੰਵਿਧਾਨਕ ਅਯੋਗਤਾ ਕਿਵੇਂ ਹੈ। ਉਸ ਨੇ ਆਪਣੇ ਇਸ ਤੱਥ 'ਤੇ ਲਿਖਤੀ ਦਲੀਲਾਂ ਵਿਚ ਫੈਲਾਇਆ ਹੈ ਕਿ ਜਦੋਂ ਪੰਜਾਬ ਲੈਂਡ ਰੈਵੇਨਿਊ ਐਕਟ, 1887, ਲਾਗੂ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਤਾਂ ਸੂਬੇ ਦਾ ਗਵਰਨਰ ਸਭ ਸ਼ਕਤੀਸ਼ਾਲੀ ਸੀ ਅਤੇ ਹੁਣ ਸਥਿਤੀ ਬਦਲ ਗਈ ਹੈ। ਪਰ ਇਹ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਸਪੱਸ਼ਟ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿ ਇਸ ਨਾਲ ਕਾਨੂੰਨ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ ਰਿਕਵਰੀ ਦੇ ਇਸ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਢੰਗ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਫਰਕ ਕਿਵੇਂ ਪੈਂਦਾ ਹੈ। ਇਸ ਲਈ ਇਹ ਪਹੁੰਚ ਵੀ ਪਦਾਰਥ ਤੋਂ ਬਿਨਾਂ ਹੈ।

ਫਿਰ ਇਸ ਦਲੀਲ ਦਾ ਆਖਰੀ ਪਹਿਲੂ ਇਹ ਰਹਿ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਸਾਬਕਾ ਪੈਪਸੂ ਖੇਤਰ ਲਈ 1940 ਦਾ ਪੰਜਾਬ ਐਕਟ ਨੰਬਰ 17 ਲਾਗੂ ਕਰਨਾ ਮੌਜੂਦਾ ਜ਼ਮੀਨੀ ਕਾਨੂੰਨ ਅਤੇ ਸੰਵਿਧਾਨ ਦੇ ਉਪਬੰਧਾਂ ਦਾ ਅਪਮਾਨਜਨਕ ਹੈ। ਆਖਰੀ ਪ੍ਰਸਤਾਵ ਲਈ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਕਿਸੇ ਵੀ ਦਲੀਲ ਦੀ ਤਾਕੀਦ ਕਰਨ ਦੇ ਯੋਗ ਨਹੀਂ ਰਿਹਾ। ਪਰ ਪਹਿਲੇ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਤਾਕੀਦ ਕੀਤੀ ਹੈ ਕਿ 1 ਨਵੰਬਰ, 1956 ਤੋਂ ਰਾਜ ਪੁਨਰਗਠਨ ਐਕਟ, 1956 (1956 ਦਾ ਐਕਟ ਨੰਬਰ 37) ਅਧੀਨ ਪੰਜਾਬ ਅਤੇ ਪੈਪਸੂ ਰਾਜਾਂ ਦੇ ਰਲੇਵੇਂ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਇਹ ਸਿਰਫ ਰਾਸ਼ਟਰਪਤੀ ਹੈ ਜਿਸਨੇ ਨੂੰ ਪੰਜਾਬ ਦੇ ਨਵੇਂ ਰਾਜ ਵਿੱਚ ਕਾਨੂੰਨਾਂ ਦੇ ਅਨੁਕੂਲਣ ਦੀ ਸ਼ਕਤੀ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਹੈ ਅਤੇ ਇਹ ਕਿ ਸਾਬਕਾ ਪੈਪਸੂ ਰਾਜ ਖੇਤਰ ਵਿੱਚ ਪੰਜਾਬ ਐਕਟ ਨੰਬਰ 17, 1940 ਨੂੰ ਲਾਗੂ ਕਰਨਾ ਰਾਸ਼ਟਰਪਤੀ ਦੁਆਰਾ ਕੀਤੇ ਗਏ ਕਿਸੇ ਵੀ ਅਨੁਕੂਲਨ ਆਦੇਸ਼ ਅਧੀਨ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ। 1940 ਦਾ ਪੰਜਾਬ ਐਕਟ ਨੰ. 17, ਹਾਲਾਂਕਿ, ਪੰਜਾਬ ਲਾਅਜ਼ (ਐਕਸਟੈਂਸ਼ਨ ਨੰ. 2) ਐਕਟ, 1957 (1957 ਦਾ ਪੰਜਾਬ ਐਕਟ ਨੰ. 7) ਦੀ ਧਾਰਾ 4 ਦੁਆਰਾ ਸਾਬਕਾ ਪੈਪਸੂ ਰਾਜ

ਦੇ ਖੇਤਰ ਤੱਕ ਵਧਾ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਹੈ, ਅਤੇ ਇਹ ਇੱਕ ਕਨੂੰਨ ਰਾਜ ਵਿਧਾਨ ਸਭਾ ਦੁਆਰਾ ਆਪਣੀ ਯੋਗਤਾ ਦੇ ਅੰਦਰ ਲਾਗੂ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ। ਇਸ ਲਈ 1940 ਦੇ ਪੰਜਾਬ ਐਕਟ 17 ਦਾ ਸਾਬਕਾ ਪੈਪਸੂ ਖੇਤਰ ਤੱਕ ਵਿਸਤਾਰ ਕਾਨੂੰਨ ਅਨੁਸਾਰ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ ਅਤੇ ਇਹ ਪਹੁੰਚ ਬੇਬੁਨਿਆਦ ਹੈ।

ਫਿਰ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਦੁਆਰਾ ਆਪਣੀਆਂ ਲਿਖਤੀ ਦਲੀਲਾਂ ਵਿੱਚ ਉਠਾਏ ਗਏ ਮੁੱਦਿਆਂ 'ਤੇ ਵਿਚਾਰ ਕਰਨ ਲਈ ਹਨ। ਪਹਿਲੀ ਦਲੀਲ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਪੰਜਾਬ ਐਕਟ 17 ਆਫ 1940 ਦਾ ਸਾਬਕਾ ਪੈਪਸੂ ਰਾਜ ਖੇਤਰ ਤੱਕ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਵਿਸਤਾਰ ਅਲਟਰਾ ਵਾਇਰਲ ਹੈ, ਸੰਵਿਧਾਨ ਦੇ ਉਪਬੰਧਾਂ ਅਤੇ ਲਾਅ ਆਰਡਰ, 1950 ਦੇ ਬਾਅਦ ਦੇ ਅਨੁਕੂਲਨ ਦੇ ਕਾਰਨ। ਇਹ ਮਾਮਲਾ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਉਪਰੋਕਤ ਆਖਰੀ ਪੈਰੇ ਵਿੱਚ ਨਜਿੱਠਿਆ ਜਾ ਚੁੱਕਾ ਹੈ।

ਦੂਸਰੀ ਦਲੀਲ ਇਹ ਹੈ ਕਿ 1940 ਦਾ ਪੰਜਾਬ ਐਕਟ 17 ਕਿਸੇ ਖਾਸ ਜਨਤਕ ਉਦੇਸ਼ ਲਈ ਲਾਗੂ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸ ਨਾਲ ਜੁੜੀ ਇਹ ਦਲੀਲ ਹੈ ਕਿ ਸ਼ੁਰੂ ਵਿੱਚ ਇਸ ਨੂੰ ਇੱਕ ਜੰਗੀ ਉਪਾਅ ਵਜੋਂ ਲਾਗੂ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਅਤੇ 1945 ਵਿੱਚ ਕੁਝ ਸਮੇਂ ਬਾਅਦ ਯੁੱਧ ਖਤਮ ਹੋ ਗਿਆ ਸੀ, ਇਹ ਐਕਟ ਇੱਕ ਕੁਦਰਤੀ ਅੰਤ ਨੂੰ ਮਿਲਿਆ ਹੈ। ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਨੇ ਇਹ ਸਥਿਤੀ ਧਾਰਨ ਕੀਤੀ ਹੈ ਕਿ ਹੁਣ ਇਹ ਕਾਨੂੰਨ ਲਾਗੂ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਮੈਨੂੰ ਲਗਦਾ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਦੋਵੇਂ ਪਹਿਲੂ ਗਲਤ ਹਨ। ਐਕਟ ਦਾ ਸਿਰਲੇਖ ਅਤੇ ਪ੍ਰਸਤਾਵਨਾ ਇਹ ਨਹੀਂ ਦਰਸਾਉਂਦੀ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਇੱਕ ਪਰਿਭਾਸ਼ਿਤ ਅਵਧੀ ਲਈ ਬਣਾਏ ਗਏ ਇੱਕ ਅਸਥਾਈ ਕਾਨੂੰਨ ਦਾ ਮਾਮਲਾ ਸੀ ਅਤੇ ਇੱਕ ਯੁੱਧ ਉਪਾਅ ਵਜੋਂ। ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 3 ਦੀ ਉਪ-ਧਾਰਾ (2) ਵਿੱਚ ਇਸ ਦੇ ਉਲਟ ਸੰਕੇਤ ਹੈ, ਕਿਉਂਕਿ ਇਹ ਉਪ ਧਾਰਾ ਰਾਜ ਸਰਕਾਰ ਨੂੰ ਯੁੱਧ ਦੇ ਸਮੇਂ ਅਤੇ ਇਸ ਵਿੱਚ ਦੱਸੀ ਗਈ ਹੱਦ ਤੱਕ ਸਰਚਾਰਜ ਵਸੂਲਣ ਅਤੇ ਲਗਾਉਣ ਦੀ ਸ਼ਕਤੀ ਦਿੰਦੀ ਹੈ। ਇਸਦੀ ਸਮਾਪਤੀ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਬਾਰਾਂ ਮਹੀਨਿਆਂ ਤੋਂ ਵੱਧ ਨਹੀਂ। ਇਹ ਵਿਵਸਥਾ ਵਿਧਾਨ ਸਭਾ ਦੇ ਇਰਾਦੇ ਨੂੰ ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਦਰਸਾਉਂਦੀ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਐਕਟ ਕੋਈ ਜੰਗੀ ਉਪਾਅ ਨਹੀਂ ਸੀ, ਸਗੋਂ ਮਾਲੀਆ ਇਕੱਠਾ ਕਰਨ ਲਈ ਕਾਨੂੰਨ ਦਾ ਇੱਕ ਆਮ ਟੁਕੜਾ ਸੀ। ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਨੇ ਦਲੀਲਾਂ ਦੇ ਦੌਰਾਨ ਸਪੱਸ਼ਟ ਕੀਤਾ ਹੈ ਕਿ ਅਜਿਹਾ ਕੋਈ ਸਰਚਾਰਜ ਨਹੀਂ ਲਗਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਧਾਰਾ 3 ਦੀ ਉਪ-ਧਾਰਾ 2 ਵਿੱਚ ਦੱਸਿਆ ਗਿਆ ਹੈ ਅਤੇ ਇਹ ਉਪ ਧਾਰਾ ਸਿਰਫ ਗਲਤ ਪ੍ਰਭਾਵ ਪੈਦਾ ਕਰਨ ਲਈ ਲਾਗੂ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ ਕਿ ਇਹ ਉਪਾਅ ਆਪਣੇ ਆਪ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਯੁੱਧ ਉਪਾਅ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਮੈਨੂੰ ਲਗਦਾ ਹੈ ਕਿ ਇਸ ਪਹੁੰਚ ਦਾ ਕੋਈ ਸਾਰਥਕ ਨਹੀਂ ਹੈ ਇਸ ਦਲੀਲ ਦਾ ਸਮਰਥਨ ਕਰਨ ਲਈ ਕਿ ਐਕਟ ਸਿਰਫ ਇੱਕ ਜੰਗੀ ਉਪਾਅ ਸੀ, ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਨੇ ਵਿਧਾਨ ਸਭਾ ਵਿੱਚ ਬਹਿਸ ਦਾ ਹਵਾਲਾ ਦਿੱਤਾ ਹੈ। ਐਕਟ ਦੇ ਲਾਗੂ ਹੋਣ ਦੇ ਉਦੇਸ਼ਾਂ ਦਾ ਬਿਆਨ ਸਿਰਫ ਇਹ ਕਹਿੰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਬਿੱਲ ਵਿੱਤੀ ਹੈ, ਵਾਧੂ ਮਾਲੀਆ ਇਕੱਠਾ ਕਰਨ ਲਈ। ਸ਼ਹਿਰੀ ਅਚੱਲ ਉੱਤੇ ਟੈਕਸ ਲਗਾਉਣਾ ਪ੍ਰਸਤਾਵਿਤ ਜਾਇਦਾਦ, ਸੂਬੇ ਦੀ ਸਮੁੱਚੀ ਆਬਾਦੀ 'ਤੇ ਟੈਕਸਾਂ ਦੇ ਬੋਝ ਦੇ ਵਧੇਰੇ ਬਰਾਬਰੀ ਨਾਲ ਸਮਾਯੋਜਨ ਵੱਲ ਝੁਕੇਗੀ। ਵਸਤੂਆਂ ਇਹ ਨਹੀਂ ਦਰਸਾਉਂਦੀਆਂ ਹਨ ਕਿ ਐਕਟ ਇੱਕ ਯੁੱਧ ਉਪਾਅ ਸੀ ਅਤੇ ਬਹਿਸਾਂ ਨੂੰ ਵਿਆਖਿਆ ਲਈ ਸਹਾਇਤਾ ਵਜੋਂ ਨਹੀਂ ਵਰਤਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ। ਸੁਪਰੀਮ ਕੋਰਟ ਦੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਲਾਰਡਸ਼ਿਪਸ ਨੇ ਜੈ ਲਾਈ ਬਨਾਮ ਦਿੱਲੀ ਪ੍ਰਸ਼ਾਸਨ, 1961 ਦੀ ਕ੍ਰਿਮੀਨਲ ਅਪੀਲ ਨੰਬਰ 69, 3 ਮਈ, 1962 ਨੂੰ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤਾ ਗਿਆ, ਇੱਕ ਕਨੂੰਨ ਬਣਾਉਣ ਵਿੱਚ ਵਸਤੂਆਂ ਅਤੇ ਕਾਰਨਾਂ ਜਾਂ ਬਹਿਸਾਂ ਦੇ ਤਰੀਕੇ ਅਤੇ ਕਿਸ ਹੱਦ ਤੱਕ ਵਿਚਾਰ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ, ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਇਹ ਨਿਰੀਖਣ ਕੀਤੇ ਹਨ -

"ਇਹ ਚੰਗੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਤੈਅ ਹੈ ਕਿ ਬੰਗਾਲ ਦੇ ਪ੍ਰਸ਼ਾਸਕ-ਜਨਰਲ ਬਨਾਮ ਪ੍ਰੇਮ ਲਾਲ ਮੂਲਿਕ (2), ਕ੍ਰਿਸ਼ਨਾ ਅਯੰਗਰ ਬਨਾਮ ਨੇਲਾ-ਪੇਰੂਮਲ (3) ਦੇ ਰੂਪ ਵਿੱਚ, ਇੱਕ ਸੈਕਸ਼ਨ ਦੇ ਨਿਰਮਾਣ ਲਈ ਵਿਧਾਨ ਸਭਾ ਦੀ ਕਾਰਵਾਈ ਨੂੰ ਸਹਾਇਤਾ ਵਜੋਂ ਨਹੀਂ ਬੁਲਾਇਆ ਜਾ ਸਕਦਾ।" ਅਸਾਮ ਰੇਲਵੇ ਐਂਡ ਟਰੇਡਿੰਗ ਕੰਪਨੀ ਲਿਮਿਟਡ ਬਨਾਮ ਇਨਲੈਂਡ ਰੈਵੇਨਿਊ ਕਮਿਸ਼ਨਰ (4) ਵਿੱਚ ਲਾਰਡ ਰਾਈਟ ਨੇ ਦੇਖਿਆ, 'ਸਪੱਸ਼ਟ ਹੈ ਕਿ ਸੰਸਦ ਵਿੱਚ ਅਜਿਹਾ ਉਪਾਅ ਪ੍ਰਸਤਾਵਿਤ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਕਾਨੂੰਨ ਦੇ ਮੰਤਰੀ ਦੀ ਭਾਸ਼ਾ ਜੋ ਆਖਰਕਾਰ ਕਾਨੂੰਨ ਬਣ ਜਾਂਦੀ ਹੈ, ਮੰਨਣਯੋਗ ਨਹੀਂ ਹੈ।' ਇਹ ਸਵਾਲ ਕਿ ਕੀ ਵਸਤੂਆਂ ਅਤੇ ਕਾਰਨਾਂ ਦਾ ਬਿਆਨ ਕਨੂੰਨ ਨੂੰ ਬਣਾਉਣ ਲਈ ਸਬੂਤ ਵਜੋਂ ਸਵੀਕਾਰਯੋਗ ਹੈ, ਅਸਵਿਨੀ ਕੁਮਾਰ ਘੋਸ਼ ਬਨਾਮ ਅਰਬਿੰਦਾ ਬੋਸ (5) ਵਿੱਚ ਸਿੱਧੇ ਤੌਰ 'ਤੇ ਫੈਸਲੇ ਲਈ ਉੱਠਿਆ ਸੀ, ਅਤੇ ਇਹ ਮੰਨਿਆ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਅਜਿਹਾ ਨਹੀਂ ਸੀ।

ਇਹ ਦਲੀਲ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਸੀ ਕਿ ਵਿਧਾਨਿਕ ਇਰਾਦੇ ਦਾ ਪਤਾ ਲਗਾਉਣ ਲਈ ਵਿਧਾਨ ਦਾ ਇਤਿਹਾਸ ਸਵੀਕਾਰਯੋਗ ਹੋਵੇਗਾ ਜਦੋਂ ਸਵਾਲ ਵਿਭਿੰਨਤਾ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ ਹੈ। ਇਹ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਹੈ ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਇਸ ਅਦਾਲਤ

ਦੁਆਰਾ ਆਰ.ਐਮ.ਡੀ. ਚਮਾਰਬਾਗਵਾਲਾ ਬਨਾਮ ਦਿ ਯੂਨੀਅਨ ਆਫ ਇੰਡੀਆ (6), ਸਫੇ 951-952 'ਤੇ, ਪਰ ਬਿਆਨ ਵਸਤੂਆਂ ਅਤੇ ਕਾਰਨ ਕਾਨੂੰਨ ਦਾ ਇਤਿਹਾਸ ਦਾ ਹਿੱਸਾ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਇਸ ਗੱਲ ਦੇ ਪ੍ਰਗਟਾਵੇ ਦਾ ਹਿੱਸਾ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿ ਬਿੱਲ ਦੇ ਪ੍ਰਕਾਰ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ ਕਾਨੂੰਨ ਦਾ ਦਾਇਰਾ ਅਤੇ ਉਦੇਸ਼ ਕੀ ਹਨ। ਪਰ ਵਿਭਿੰਨਤਾ ਦੇ ਸਵਾਲ ਦਾ ਨਿਰਣਾ ਵਿਧਾਨ ਸਭਾ ਦੇ ਇਰਾਦੇ 'ਤੇ ਕੀਤਾ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਬਿੱਲ ਪਾਸ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ, ਅਤੇ ਇਹ ਪਤਾ ਲਗਾਉਣ ਲਈ ਬਿੱਲ ਦੇ ਪ੍ਰਕਾਰ ਦਾ ਬਿਆਨ ਸਦਨ ਦੇ ਫਲੋਰ 'ਤੇ ਦਿੱਤੇ ਭਾਸ਼ਣ ਤੋਂ ਵੱਧ ਸਵੀਕਾਰਯੋਗ ਨਹੀਂ ਹੈ।

ਜ਼ਿਕਰਯੋਗ ਹੈ ਕਿ ਇਸ ਅਦਾਲਤ ਦੇ ਕੁਝ ਫੈਸਲਿਆਂ ਵਿੱਚ ਇਹ ਟਿੱਪਣੀਆਂ ਹਨ ਕਿ ਵਸਤੂਆਂ ਅਤੇ ਕਾਰਨਾਂ ਦਾ ਬਿਆਨ ਐਕਟ ਨੂੰ ਬਣਾਉਣ ਲਈ ਨਹੀਂ ਬਲਕਿ ਕਾਨੂੰਨ ਬਣਾਉਣ ਵੇਲੇ ਪ੍ਰਚਲਿਤ ਸ਼ਰਤਾਂ ਦਾ ਪਤਾ ਲਗਾਉਣ ਲਈ ਮੰਨਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਪੱਛਮੀ ਬੰਗਾਲ ਰਾਜ ਬਨਾਮ ਸੁਬੋਧ ਗੋਪਾਲ ਬੋਸ (7), ਐੱਮ. ਕੇ. ਰੰਗਨਾਥਨ ਬਨਾਮ ਮਦਰਾਸ ਦੀ ਸਰਕਾਰ (8), ਏ ਬੰਗਲ ਕੁੰਜੂ ਮੁਸਲਿਆਰ ਬਨਾਮ ਐੱਮ. ਵੈਂਕਿਤਾਚਲਮ ਪੇਟੀ (9), ਅਤੇ ਆਮਦਨ ਕਰ ਕਮਿਸ਼ਨਰ, ਮੱਧ ਪ੍ਰਦੇਸ਼ ਬਨਾਮ ਐੱਸ.ਐੱਮ. ਸੋਦਰਾ ਦੇਵੀ (10)।

ਵਸਤੂਆਂ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਵੀ ਸ਼ਰਤਾਂ ਦਾ ਹਵਾਲਾ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਹੈ। ਜੇ ਇਸ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਦੀ ਦਲੀਲ ਵਿੱਚ ਮਦਦ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਇਹ ਜਿੱਥੇ ਤੱਕ ਇਸ ਐਕਟ ਬਾਰੇ ਦਲੀਲ ਦਾ ਸਬੰਧ ਹੈ ਕਿ ਯੁੱਧ ਦੌਰਾਨ ਇਹ ਕੇਵਲ ਇੱਕ ਅਸਥਾਈ ਉਪਾਅ ਸੀ। ਜਿੱਥੇ ਤੱਕ ਇਸ ਬਾਰੇ ਦਲੀਲ ਦੇ ਦੂਜੇ ਪਹਿਲੂ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਇਹ ਕਿਸੇ ਖਾਸ ਜਨਤਕ ਉਦੇਸ਼ ਲਈ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਕਾਨੂੰਨ ਵਿੱਚ ਅਜਿਹਾ ਕੁਝ ਵੀ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿ ਟੈਕਸ ਲਗਾਉਣ ਵਾਲੇ ਕਾਨੂੰਨ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਜਨਤਕ ਉਦੇਸ਼ ਦੱਸਿਆ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਜਦੋਂ ਇਹ ਕਾਨੂੰਨ ਬਣਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ, ਉਦੋਂ ਅਜਿਹਾ ਕੋਈ ਕਾਨੂੰਨ ਨਹੀਂ ਸੀ ਅਤੇ ਹੁਣ ਸੰਵਿਧਾਨ ਵਿੱਚ ਸਭ ਕੁਝ ਜ਼ਰੂਰੀ ਹੈ ਆਰਟੀਕਲ 265 ਵਿੱਚ ਦੱਸਿਆ ਗਿਆ ਹੈ ਜੇ ਉੱਪਰ ਦੁਬਾਰਾ ਪੇਸ਼ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ। ਇਸ ਲਈ ਵਿੱਤੀ ਕਾਨੂੰਨ ਵਿੱਚ ਕਿਸੇ ਜਨਤਕ ਉਦੇਸ਼ ਦਾ ਕੋਈ ਬਿਆਨ ਜ਼ਰੂਰੀ ਨਹੀਂ ਹੈ।

ਤੀਜੀ ਦਲੀਲ ਦੇਹਰੇ ਟੈਕਸ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸ ਦਾ ਜਵਾਬ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਉੱਪਰ ਦਿੱਤਾ ਜਾ ਚੁੱਕਾ ਹੈ।

ਚੌਥੇ ਸਥਾਨ 'ਤੇ, ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਬੇਨਤੀ ਕਰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਇਮਪਿਊਨਡ ਐਕਟ ਅਵੈਧ ਅਤੇ ਅਯੋਗ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਇਸਦੀ ਭਾਰਤੀ ਇਨਕਮ-ਟੈਕਸ ਐਕਟ ਨਾਲ ਵਿਰੋਧਤਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਪ੍ਰਤੀਨਿਧਤਾ ਦਰਸਾਈ ਗਈ ਰਾਹਤ ਦੀ ਵੱਖਰੀ ਦਰ ਹੈ ਜੋ ਕਿਸੇ ਇਮਾਰਤ ਦੀ ਮੁਰੰਮਤ ਲਈ ਕਿਸੇ ਵੀ ਐਕਟ ਦੁਆਰਾ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕੀਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ, ਪਰ ਰਾਹਤਾਂ ਹਰੇਕ ਐਕਟ ਵਿੱਚ ਆਪਣੀ ਸਕੀਮ ਵਿੱਚ ਅਤੇ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਕਾਨੂੰਨ ਦੇ ਉਦੇਸ਼ ਲਈ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕੀਤੀਆਂ ਜਾਂਦੀਆਂ ਹਨ ਅਤੇ ਇਹ ਸਪੱਸ਼ਟ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿ ਇਸ ਨਾਲ ਅਪ੍ਰਗਟ ਕੀਤੇ ਐਕਟ ਦੇ ਕਿਸੇ ਵੀ ਉਪਬੰਧ ਅਤੇ ਭਾਰਤੀ ਆਮਦਨ-ਕਰ ਕਾਨੂੰਨ ਦੇ ਉਪਬੰਧਾਂ ਵਿਚਕਾਰ ਕੋਈ ਵਿਗਾੜ ਕਿਵੇਂ ਪੈਦਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਇਸ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਅੱਗੇ ਕਿਹਾ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ 1940 ਦਾ ਪੰਜਾਬ ਐਕਟ ਨੰਬਰ 17 ਸੰਵਿਧਾਨ ਦੇ ਸ਼ੁਰੂ ਹੋਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਕਿਸੇ ਵਿਸ਼ੇ ਦੇ ਮੌਲਿਕ ਅਧਿਕਾਰਾਂ ਨੂੰ ਹੜੱਪ ਲੈਂਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸ ਲਈ ਇਹ ਅਪ੍ਰਚਲਿਤ ਅਤੇ ਅਲਟਰਾਵਾਇਰਸ ਬਣ ਗਿਆ ਹੈ। ਇਹ ਐਕਟ ਸੰਵਿਧਾਨ ਦੀ ਧਾਰਾ 265 ਦੇ ਮੱਦੇਨਜ਼ਰ ਚੰਗਾ ਕਾਨੂੰਨ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸ ਨੂੰ ਮੌਜੂਦਾ ਕਾਨੂੰਨ ਵਜੋਂ ਜਾਰੀ ਰੱਖਿਆ ਗਿਆ ਹੈ। ਇਹ ਰਾਜ ਵਿਧਾਨ ਸਭਾ ਦੁਆਰਾ ਆਪਣੀ ਯੋਗਤਾ ਦੇ ਅੰਦਰ ਲਾਗੂ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸ ਦੁਆਰਾ ਟੈਕਸ ਲਗਾਉਣ ਨੂੰ ਸੰਭਵ ਤੌਰ 'ਤੇ ਗੈਰ-ਵਾਜਬ ਅਤੇ ਪੱਖਪਾਤੀ ਨਹੀਂ ਮੰਨਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ ਜਾਂ ਸੰਵਿਧਾਨ ਵਿੱਚ ਗਰੰਟੀਸ਼ੁਦਾ ਕਿਸੇ ਵੀ ਬੁਨਿਆਦੀ ਅਧਿਕਾਰ ਦੀ ਉਲੰਘਣਾ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ ਜਾ ਸਕਦੀ ਹੈ।

ਅਗਲੀ ਦਲੀਲ ਵਿੱਚ ਐਕਟ ਦੀਆਂ ਧਾਰਾਵਾਂ 1(2), 2(ਈ), 3(3) ਅਤੇ 4(2) ਦਾ ਹਵਾਲਾ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਹੈ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਪੱਖਪਾਤੀ ਦੱਸਿਆ ਗਿਆ ਹੈ ਅਤੇ ਅੱਗੇ ਕਿਹਾ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਐਕਟ ਸ਼ਹਿਰੀ ਅਤੇ ਪੇਂਡੂ ਲੋਕਾਂ ਵਿੱਚ ਵਿਤਕਰਾ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਇਹ ਐਕਟ ਸ਼ਹਿਰੀ ਅਚੱਲ ਸੰਪਤੀ 'ਤੇ ਲਾਗੂ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਆਪਣੇ ਆਪ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਵਿਤਕਰਾ ਨਹੀਂ ਕਰਦਾ ਅਤੇ ਰਾਜ ਵਿਧਾਨ ਸਭਾ ਜਾਇਦਾਦ ਦੀ ਇੱਕ ਪਰਿਭਾਸ਼ਿਤ ਅਤੇ ਜਾਣੀ ਜਾਂਦੀ ਸ਼੍ਰੇਣੀ ਲਈ ਵੱਖਰੇ ਤੌਰ 'ਤੇ ਕਾਨੂੰਨ ਬਣਾਉਣ ਲਈ ਜਾਇਜ਼ ਹੈ, ਤਾਂ ਕਿ ਕਿਸ ਚੀਜ਼ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਪਦਾਰਥ ਨਾ ਹੋਵੇ ਸ਼ਹਿਰੀਆਂ ਅਤੇ ਪੇਂਡੂ ਖੇਤਰ ਵਿਚਕਾਰ ਵਿਤਕਰਾ ਦੱਸਿਆ ਗਿਆ ਹੈ ਜਿੱਥੇ ਤੱਕ ਇਸ ਐਕਟ ਦੇ ਉਪਬੰਧਾਂ ਦਾ ਸਬੰਧ ਹੈ। ਸੈਕਸ਼ਨ 1(2) ਸਿਰਫ ਰਾਜ ਸਰਕਾਰ ਨੂੰ ਐਕਟ ਨੂੰ 'ਅਜਿਹੇ ਖੇਤਰਾਂ ਅਤੇ ਅਜਿਹੀਆਂ ਤਰੀਕਾਂ' ਵਿੱਚ ਲਾਗੂ ਕਰਨ ਦੀ ਸ਼ਕਤੀ ਦਿੰਦਾ ਹੈ, ਜੋ ਕਿ ਇਹ ਨਿਰਦੇਸ਼ਿਤ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਇਹ ਸ਼ਕਤੀ ਸ਼ਰਤੀਆ ਵਿਧਾਨ ਦੀ ਪ੍ਰਕਿਰਤੀ ਵਿੱਚ ਹੈ ਅਤੇ ਇਹ ਸਪੱਸ਼ਟ ਨਹੀਂ ਹੈ

ਕਿ ਇਹ ਕੋਈ ਵਿਤਕਰਾ ਕਿਵੇਂ ਪੈਦਾ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਸੈਕਸ਼ਨ 2(ਈ) 'ਰੇਟਿੰਗ ਏਰੀਆ' ਨੂੰ ਪਰਿਭਾਸ਼ਿਤ ਕਰਦਾ ਹੈ ਜਿਸਦਾ ਮਤਲਬ ਹੈ 'ਸਥਾਨਕ ਅਥਾਰਟੀ ਦੁਆਰਾ ਕਿਸੇ ਵੀ ਸਮੇਂ ਲਈ ਪ੍ਰਬੰਧਿਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਕੋਈ ਖੇਤਰ ਜੋ ਸ਼ਾਮਲ ਹੈ ਜਾਂ ਜੋ ਇਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਇਸ ਐਕਟ ਦੇ ਅਨੁਸੂਚੀ ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਮਲ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ'। ਇੱਥੋਂ ਤੱਕ ਕਿ ਇਸ ਨਾਲ ਕੋਈ ਵਿਤਕਰਾ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ। ਸੈਕਸ਼ਨ 2(e) 'ਰੇਟਿੰਗ ਏਰੀਆ' ਨੂੰ ਪਰਿਭਾਸ਼ਿਤ ਕਰਦਾ ਹੈ ਜਿਸਦਾ ਮਤਲਬ ਹੈ 'ਕਿਸੇ ਸਥਾਨਕ ਅਥਾਰਟੀ ਦੁਆਰਾ ਕਿਸੇ ਵੀ ਸਮੇਂ ਲਈ ਪ੍ਰਬੰਧਿਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਕੋਈ ਖੇਤਰ ਜੋ ਸ਼ਾਮਲ ਹੈ ਜਾਂ ਜੋ ਇਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਇਸ ਐਕਟ ਦੇ ਅਨੁਸੂਚੀ ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਮਲ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ'। ਇੱਥੋਂ ਤੱਕ ਕਿ ਇਸ ਨਾਲ ਕੋਈ ਵਿਤਕਰਾ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ। ਸੈਕਸ਼ਨ 3(3) ਕਹਿੰਦਾ ਹੈ ਕਿ 'ਰਾਜ ਸਰਕਾਰ, ਸਮੇਂ-ਸਮੇਂ 'ਤੇ ਸਰਕਾਰੀ ਗਜ਼ਟ ਵਿੱਚ ਨੋਟੀਫਿਕੇਸ਼ਨ ਦੁਆਰਾ, ਇਸ ਐਕਟ ਦੇ ਅਨੁਸੂਚੀ ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਮਲ ਕਿਸੇ ਵੀ ਇੰਦਰਾਜ ਨੂੰ ਸ਼ਾਮਲ ਕਰ ਸਕਦੀ ਹੈ, ਹਟਾ ਸਕਦੀ ਹੈ ਜਾਂ ਬਦਲ ਸਕਦੀ ਹੈ'। ਇਹ ਫਿਰ ਤੋਂ ਸ਼ਰਤੀਆ ਵਿਧਾਨ ਦੀ ਪ੍ਰਕਿਰਤੀ ਵਾਲਾ ਵਿਧਾਨ ਹੈ ਅਤੇ ਅਜਿਹਾ ਸ਼ਰਤੀਆ ਵਿਧਾਨ ਸਾਧੂ ਸਿੰਘ ਬਨਾਮ ਜ਼ਿਲ੍ਹਾ ਬੋਰਡ ਗੁਰਦਾਸਪੁਰ (11) ਵਿੱਚ ਜਾਇਜ਼ ਮੰਨਿਆ ਗਿਆ ਹੈ। ਇਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਸੈਕਸ਼ਨ 4 ਦੀ ਉਪ ਧਾਰਾ (2) ਜੋ ਇਹਨਾਂ ਸ਼ਰਤਾਂ ਵਿੱਚ ਹੈ-

"ਰਾਜ ਸਰਕਾਰ, ਸਰਕਾਰੀ ਗਜ਼ਟ ਵਿੱਚ ਨੋਟੀਫਿਕੇਸ਼ਨ ਦੁਆਰਾ, ਕਿਸੇ ਵੀ ਵਿਅਕਤੀ ਜਾਂ ਵਿਅਕਤੀਆਂ ਦੇ ਵਰਗ ਜਾਂ ਕਿਸੇ ਵੀ ਜਾਇਦਾਦ ਜਾਂ ਜਾਇਦਾਦ ਦੇ ਵੇਰਵੇ ਨੂੰ ਅਜਿਹੇ ਸਮੇਂ ਲਈ ਟੈਕਸ ਦੇ ਭੁਗਤਾਨ ਤੋਂ ਪੂਰੀ ਜਾਂ ਅੰਸ਼ਕ ਤੌਰ 'ਤੇ ਛੋਟ ਦੇ ਸਕਦੀ ਹੈ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਉਹ ਉਚਿਤ ਸਮਝੇ, ਅਤੇ ਕਰ ਸਕਦੀ ਹੈ। ਜਿੰਨੀ ਵਾਰ ਇਸ ਨੂੰ ਜ਼ਰੂਰੀ ਸਮਝਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ, ਅਜਿਹੀ ਛੋਟ ਦਾ ਨਵੀਨੀਕਰਨ ਕਰੇ।"

ਸ਼ਰਤੀਆ ਕਾਨੂੰਨ ਦੀ ਪ੍ਰਕਿਰਤੀ ਵਿੱਚ ਹੈ ਅਤੇ ਛੋਟ ਦੇਣ ਦੀ ਸ਼ਕਤੀ ਵਿਤਕਰੇ ਦਾ ਸਵਾਲ ਹੀ ਨਹੀਂ ਉਠਾਉਂਦੀ। ਅਜਿਹੇ ਕਾਨੂੰਨ ਨੂੰ ਹੁਣੇ ਹੀ ਦਿੱਤੇ ਗਏ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਵੀ ਜਾਇਜ਼ ਠਹਿਰਾਇਆ ਗਿਆ ਹੈ। ਇਸ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਦੀ ਇੱਕ ਹੋਰ ਦਲੀਲ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਹੁਣੇ ਹੀ ਜ਼ਿਕਰ ਕੀਤੇ ਗਏ ਪ੍ਰਬੰਧਾਂ ਵਿੱਚ ਸ਼ਕਤੀ ਦਾ ਤਿਆਗ ਵਿਧਾਨਕ ਸ਼ਕਤੀਆਂ ਹੈ, ਪਰ ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਸਮਝਾਇਆ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਇਹਨਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਜ਼ਿਆਦਾਤਰ ਵਿਵਸਥਾਵਾਂ ਵਿੱਚ ਸ਼ਕਤੀ ਸ਼ਰਤੀਆ ਕਾਨੂੰਨ ਦੀ ਪ੍ਰਕਿਰਤੀ ਵਿੱਚ ਹੈ ਜੋ ਵਿਧਾਨਿਕ ਸ਼ਕਤੀਆਂ ਦਾ ਤਿਆਗ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਅਤੇ ਇਸ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਇਹ ਵਿਵਸਥਾਵਾਂ ਅਲਟਰਾ ਵਾਇਰਸ ਨਹੀਂ ਹਨ

ਸੱਤਵੇਂ ਸਥਾਨ 'ਤੇ ਕਿਹਾ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ 1940 ਦੇ ਪੰਜਾਬ ਐਕਟ ਨੰ: 17 ਦਾ ਸਾਬਕਾ ਪੈਪਸੂ ਰਾਜ ਖੇਤਰ ਤੱਕ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਵਿਸਥਾਰ ਅਵੈਧ ਹੈ, ਅਤੇ ਲਿਖਤੀ ਦਲੀਲਾਂ ਵਿੱਚ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਆਧਾਰ ਉਹੀ ਹੈ ਜਿਸਦਾ ਹਵਾਲਾ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਉੱਪਰ ਦਿੱਤਾ ਜਾ ਚੁੱਕਾ ਹੈ ਅਤੇ ਇਹ ਸਪੱਸ਼ਟ ਹੈ ਕਿ ਇਸ ਦਲੀਲ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਤਾਕਤ ਨਹੀਂ ਹੈ।

ਫਿਰ ਇਹ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਆਪਹੁਦਰੇ ਮੁਲਾਂਕਣ ਲਈ ਕੋਈ ਢੁਕਵਾਂ ਉਪਾਅ ਪ੍ਰਦਾਨ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ, ਪਰ ਇਹ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 10 ਲਈ ਗਲਤ ਹੈ ਜੋ ਮੁਲਾਂਕਣ ਦੇ ਆਦੇਸ਼ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਅਪੀਲ ਕਰਨ ਅਤੇ ਫਿਰ ਇਸ ਦੇ ਸੰਸ਼ੋਧਨ ਲਈ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕਰਦਾ ਹੈ।

ਨੌਵੇਂ ਸਥਾਨ 'ਤੇ, ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਨਜਿੱਠੀ ਗਈ ਦਲੀਲ ਨੂੰ ਦੁਹਰਾਇਆ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ 'ਸਾਲਾਨਾ ਮੁੱਲ' ਸ਼ਬਦ ਦੀ ਕੋਈ ਪਰਿਭਾਸ਼ਾ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਪਰ ਇਹ ਸਪੱਸ਼ਟ ਹੈ ਕਿ ਧਾਰਾ 5 ਇਸ ਦੀ ਪੁਸ਼ਟੀ ਕਰਨ ਲਈ ਵਿਆਪਕ ਵਿਵਸਥਾ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕਰਦੀ ਹੈ।

ਲਿਖਤੀ ਦਲੀਲਾਂ ਵਿੱਚ ਕਿਹਾ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 2 (ਐਫ) ਵਿੱਚ 'ਟੈਕਸ' ਸ਼ਬਦਾਂ ਦੀ ਪਰਿਭਾਸ਼ਾ ਅਸਪਸ਼ਟ ਹੈ। ਇਹ ਵਿਵਸਥਾ 'ਟੈਕਸ' ਦਾ ਮਤਲਬ 'ਟੈਕਸ (ਸਰਚਾਰਜ ਸਮੇਤ, ਜੋ ਕੋਈ ਹੋਵੇ) ਧਾਰਾ 3 ਦੇ ਉਪਬੰਧਾਂ ਦੇ ਤਹਿਤ ਵਸੂਲਣ ਲਈ' ਪਰਿਭਾਸ਼ਿਤ ਕਰਦੀ ਹੈ, ਅਤੇ ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਪਰਿਭਾਸ਼ਾ ਬਾਰੇ ਕੁਝ ਵੀ ਅਸਪਸ਼ਟ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਪਰ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਦਾ ਕਹਿਣਾ ਹੈ ਕਿ 'ਟੈਕਸ' ਸ਼ਬਦ ਦਾ ਅਰਥ ਹੈ ਇੱਕ ਆਰਥਿਕ ਬੋਝ ਜੋ ਸਿਰਫ ਇੱਕ ਵਿਅਕਤੀ ਦੇ ਵਿੱਤੀ ਲਾਭ ਤੋਂ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ, ਨਹੀਂ ਤਾਂ ਇਹ ਅੰਸ਼ਕ ਜ਼ਬਤ ਦੇ ਬਰਾਬਰ ਹੈ। ਇਹ ਇਸ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਦਲੀਲ ਦੀ ਦੁਹਰਾਈ ਹੈ ਜਿਸਦਾ ਜਵਾਬ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਦਿੱਤਾ ਜਾ ਚੁੱਕਾ ਹੈ।

ਫਿਰ ਪੰਜਾਬ ਲੈਂਡ ਰੈਵੇਨਿਊ ਐਕਟ, 1887 ਦੀ ਧਾਰਾ 27 'ਤੇ ਹਮਲਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਉਹ ਧਾਰਾ ਰਾਜ ਸਰਕਾਰ ਨੂੰ ਕੁਝ ਮਾਲ ਅਫਸਰਾਂ ਨੂੰ ਉਸ ਐਕਟ ਅਧੀਨ ਸ਼ਕਤੀਆਂ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕਰਨ ਦੀ ਸ਼ਕਤੀ ਦਿੰਦੀ ਹੈ। ਇਹ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਮਾਲ ਅਧਿਕਾਰੀ ਨਿਆਂਇਕ ਸ਼ਕਤੀਆਂ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਕਰਦੇ ਹਨ ਅਤੇ ਸੰਵਿਧਾਨ ਦੇ ਲਾਗੂ ਹੋਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ

ਪ੍ਰਤੀਨਿਧਤਾ ਦਾ ਮਾਮਲਾ ਨਹੀਂ ਹੋ ਸਕਦਾ ਅਤੇ ਇਹ ਪੁਰਾਤਨ ਐਕਟ ਜੋ ਉਸ ਸਮੇਂ ਲਾਗੂ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਜਦੋਂ ਰਾਜਪਾਲ ਕੋਲ ਸਾਰੀਆਂ ਸ਼ਕਤੀਆਂ ਸਨ, ਨੂੰ ਜਾਇਜ਼ ਨਹੀਂ ਰੱਖਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ। ਇਸ ਐਕਟ ਵਿੱਚ ਝਗੜਿਆਂ ਦੇ ਨਿਪਟਾਰੇ ਦੇ ਵੱਖ-ਵੱਖ ਪਹਿਲੂਆਂ ਲਈ ਵੱਖ-ਵੱਖ ਉਪਬੰਧ ਹਨ ਅਤੇ ਚੀਜ਼ਾਂ ਦੀ ਪ੍ਰਕਿਰਤੀ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਸਕੀਮ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕੀਤੀ ਜਾਣੀ ਸੀ ਅਤੇ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਵੱਖ-ਵੱਖ ਪੜਾਵਾਂ 'ਤੇ ਝਗੜਿਆਂ ਦੇ ਨਿਪਟਾਰੇ ਲਈ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕੀਤੀ ਗਈ ਹੈ। ਉਸ ਸਕੀਮ ਵਿੱਚ ਐਕਟ ਦੇ ਉਦੇਸ਼ਾਂ ਲਈ ਵੱਖ-ਵੱਖ ਅਧਿਕਾਰੀਆਂ ਨੂੰ ਸ਼ਕਤੀਆਂ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕਰਨ ਦੀ ਵਿਵਸਥਾ ਕੀਤੀ ਜਾਣੀ ਸੀ ਅਤੇ ਇਸ ਵਿੱਚ ਕੁਝ ਵੀ ਅਯੋਗ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਸੰਵਿਧਾਨ ਦੇ ਲਾਗੂ ਹੋਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਇਸ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਸਥਿਤੀ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਬਦਲਾਅ ਨਹੀਂ ਹੋਇਆ ਹੈ। ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਦੁਆਰਾ ਸੰਵਿਧਾਨ ਦੇ ਅਨੁਛੇਦ 50, 154 ਅਤੇ 162 ਦਾ ਹਵਾਲਾ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਸ਼ਕਤੀਆਂ ਦੇ ਸੌਂਪਣ ਦੀ ਮਨਾਹੀ ਹੈ, ਪਰ ਇਸ ਐਕਟ ਦੇ ਅਧੀਨ ਸ਼ਕਤੀਆਂ ਸੌਂਪਣ ਦਾ ਸਵਾਲ ਹੀ ਪੈਦਾ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ, ਕਿਉਂਕਿ ਇਹ ਕੁਝ ਅਧਿਕਾਰੀਆਂ ਦੁਆਰਾ ਸ਼ਕਤੀਆਂ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਕਰਨ ਦੀ ਵਿਵਸਥਾ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਵਿਵਾਦਾਂ ਦੇ ਨਿਪਟਾਰੇ ਲਈ ਐਕਟ ਦੇ ਉਪਬੰਧ ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਦੱਸਿਆ ਗਿਆ ਹੈ। ਕਾਰਜਪਾਲਿਕਾ ਅਤੇ ਨਿਆਂਪਾਲਿਕਾ ਦੇ ਵੱਖ ਹੋਣ ਦੇ ਸਵਾਲ ਦਾ ਹਵਾਲਾ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਹੈ, ਪਰ ਇਹ ਬਿਲਕੁਲ ਸਪੱਸ਼ਟ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿ ਮੌਜੂਦਾ ਕੇਸ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਇਹ ਕਿਵੇਂ ਪ੍ਰਸੰਗਿਕ ਹੈ।

ਪਿਛਲੀ ਦਲੀਲ ਵਿੱਚ, ਜਿਸਦਾ ਮੁੱਖ ਪਟੀਸ਼ਨ ਵਿੱਚ ਵੀ ਹਵਾਲਾ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਹੈ, ਹਾਲਾਂਕਿ ਇੱਕ ਵੱਖਰੇ ਰੂਪ ਵਿੱਚ, ਕਲਕੱਤਾ ਦੀ ਕਾਰਪੋਰੇਸ਼ਨ ਬਨਾਮ ਐੱਸ.ਐੱਮ. ਦਾ ਹਵਾਲਾ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਹੈ। ਪਦਮ ਦੇਬੀ (12), ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਪ੍ਰਭੂਤਾ ਨੇ ਇਹ ਰੱਖਿਆ ਹੈ-

"ਰੈਂਟ ਕੰਟਰੋਲ ਐਕਟ ਦੀਆਂ ਧਾਰਾਵਾਂ 2(10) (ਬੀ), 3 ਅਤੇ 33 (ਏ) ਦੇ ਉਪਬੰਧਾਂ ਦੀ ਸੰਯੁਕਤ ਰੀਡਿੰਗ ਸ਼ੱਕ ਦੀ ਕੋਈ ਥਾਂ ਨਹੀਂ ਛੱਡਦੀ। ਕਿ ਸਟੈਂਡਰਡ ਕਿਰਾਏ ਤੋਂ ਵੱਧ ਦਰ 'ਤੇ ਕਿਰਾਏ ਲਈ ਇਕਰਾਰਨਾਮਾ ਨਾ ਸਿਰਫ ਲਾਗੂ ਹੋਣ ਯੋਗ ਹੈ, ਬਲਕਿ ਇਹ ਵੀ ਕਿ ਮਕਾਨ ਮਾਲਕ ਇੱਕ ਅਪਰਾਧ ਕਰੇਗਾ ਜੇਕਰ ਉਸਨੇ ਮਿਆਰੀ ਕਿਰਾਏ ਦੀ ਦਰ ਤੋਂ ਵੱਧ ਕਿਰਾਇਆ ਇਕੱਠਾ ਕੀਤਾ ਹੈ। ਅਜਿਹੇ ਹਾਲਾਤਾਂ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਜਾਇਜ਼ ਤੌਰ 'ਤੇ ਕਹਿ ਸਕਦਾ ਹੈ ਕਿ ਮਕਾਨ ਮਾਲਕ ਤੋਂ ਇਹ ਉਮੀਦ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ ਜਾ ਸਕਦੀ ਕਿ ਉਹ ਕਿਸੇ ਇਮਾਰਤ ਨੂੰ ਮਿਆਰੀ ਕਿਰਾਏ ਤੋਂ ਵੱਧ ਕਿਰਾਏ 'ਤੇ ਦੇਣ ਦੀ ਇਜਾਜ਼ਤ ਦੇਵੇ। ਕਿਰਾਏ ਦੇ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ ਮਕਾਨ ਮਾਲਕ ਦੀਆਂ ਵਾਜਬ ਉਮੀਦਾਂ ਦਾ ਪਤਾ ਲਗਾਉਣ ਵਿੱਚ ਇਸ ਦੇ ਦੰਡਕਾਰੀ ਨਤੀਜਿਆਂ ਵਾਲੇ ਜ਼ਮੀਨ ਦੇ ਕਾਨੂੰਨ ਨੂੰ ਨਜ਼ਰਅੰਦਾਜ਼ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ। ਇਸ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀਕੋਣ ਵਿੱਚ, ਜ਼ਮੀਨ ਦੇ ਕਾਨੂੰਨ ਨੂੰ ਲਾਜ਼ਮੀ ਤੌਰ 'ਤੇ ਖੁੱਲ੍ਹੇ ਬਾਜ਼ਾਰ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋਣ ਵਾਲੀਆਂ ਸਥਿਤੀਆਂ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ ਵਜੋਂ ਲਿਆ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਜੋ ਕਿਰਾਏ ਦੀ ਦਰ 'ਤੇ ਇੱਕ ਉਪਰਲੀ ਸੀਮਾ ਰੱਖਦਾ ਹੈ ਜਿਸ ਲਈ ਇੱਕ ਇਮਾਰਤ ਨੂੰ ਇਜਾਜ਼ਤ ਦੇਣ ਦੀ ਉਮੀਦ ਕੀਤੀ ਜਾ ਸਕਦੀ ਹੈ।

ਇਹ ਸਪੱਸ਼ਟ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿ ਇਸ ਨਾਲ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਨੂੰ ਕਿਵੇਂ ਮਦਦ ਮਿਲਦੀ ਹੈ, ਕਿਉਂਕਿ ਇਹ ਉਸ ਦਾ ਦੋਸ਼ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿ ਇਸ ਰਾਜ ਵਿੱਚ ਲਾਗੂ ਰੈਂਟ ਕੰਟਰੋਲ ਐਕਟ ਦੇ ਅਧੀਨ ਕਿਸੇ ਵੀ ਅਥਾਰਟੀ ਦੁਆਰਾ ਪ੍ਰਸ਼ਨ ਵਿੱਚ ਸੰਪੱਤੀ ਲਈ ਕਿਸੇ ਵੀ ਮਿਆਰੀ ਕਿਰਾਏ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ। ਇਸ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ, ਇਹ ਇੱਕ ਸਵਾਲ ਹੈ ਜੋ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਨੂੰ ਮੁਲਾਂਕਣ ਅਥਾਰਟੀ ਅੱਗੇ ਅਤੇ ਉਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਅਪੀਲ ਅਤੇ ਸੇਧ ਵਿੱਚ ਉਠਾਉਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਸੀ। ਇਹ ਉਸ ਨੇ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਹੈ। ਇਸ ਲਈ ਇਹ ਕੇਸ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਲਈ ਮਦਦਗਾਰ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਮੁਲਾਂਕਣ ਅਥਾਰਟੀ, ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ, ਨੇ ਸਾਲਾਨਾ ਮੁੱਲ 486 ਰੁਪਏ ਪ੍ਰਤੀ ਸਾਲ ਨਿਰਧਾਰਤ ਕੀਤਾ ਹੈ। ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਦਾ ਕਹਿਣਾ ਹੈ ਕਿ ਉਸ ਦੇ ਨਾਲ-ਨਾਲ ਉਸ ਦਾ ਭਤੀਜਾ ਵੀ ਮਾਮਲੇ ਵਿਚ ਘਰ ਗਿਰਵੀ ਰੱਖ ਰਿਹਾ ਹੈ। ਇਸ ਲਈ ਇਹ ਸਾਲਾਨਾ ਮੁੱਲ ਜਦੋਂ ਦੋਵਾਂ ਵਿਚਕਾਰ ਵੰਡਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਉਸਦਾ ਹਿੱਸਾ 243 ਰੁਪਏ ਰਹਿ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਜਿਸ ਨੂੰ ਉਹ ਕਹਿੰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਪ੍ਰਾਪਰਟੀ ਟੈਕਸ ਤੋਂ ਛੋਟਾ ਹੈ। ਮੁਲਾਂਕਣ ਆਰਡਰ ਨਾ ਸਿਰਫ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਨੂੰ ਬਲਕਿ ਉਸਦੇ ਭਤੀਜੇ 'ਤੇ ਵੀ ਪ੍ਰਾਪਰਟੀ ਟੈਕਸ ਦਾ ਮੁਲਾਂਕਣ ਕਰਦਾ ਹੈ, ਇਸ ਲਈ ਇਕੱਲੇ ਪਟੀਸ਼ਨਰ 'ਤੇ ਟੈਕਸ ਨਹੀਂ ਲਗਾਇਆ ਜਾ ਰਿਹਾ ਹੈ। ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਦਾ ਕਹਿਣਾ ਹੈ ਕਿ ਟੈਕਸ 'ਚ ਉਸ ਦਾ ਹਿੱਸਾ ਰੁ. 243 ਹੈ ਅਤੇ ਇਹ ਕਿ ਛੋਟਾ ਹੈ। ਇਹ ਦਿਖਾਉਣ ਲਈ ਕੁਝ ਵੀ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿ ਜਾਇਦਾਦ ਉਸ ਦੇ ਰਾਜ ਅਤੇ ਉਸ ਦੇ ਭਤੀਜੇ ਵਿਚਕਾਰ ਵੰਡੀ ਗਈ ਹੈ। ਜੇਕਰ ਇਹ ਸਥਿਤੀ ਨੂੰ ਸਵੀਕਾਰ ਕਰ ਲਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਵੀ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਨੂੰ ਛੋਟਾ ਉਪਲਬਧ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਕਿਉਂਕਿ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 4(1) (ਸੀ) ਦੇ

ਅਨੁਸਾਰ ਇਮਾਰਤਾਂ ਅਤੇ ਜ਼ਮੀਨਾਂ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਸਾਲਾਨਾ ਕੀਮਤ 300 ਰੁਪਏ ਤੋਂ ਵੱਧ ਨਹੀਂ ਹੈ ਸਿਮਲਾ ਰੇਟਿੰਗ ਖੇਤਰ ਵਿੱਚ ਅਤੇ ਹੋਰ ਖੇਤਰਾਂ ਵਿੱਚ 240 ਰੁਪਏ ਤੋਂ ਵੱਧ ਨਹੀਂ ਇਕੱਲੇ ਨੂੰ ਛੋਟ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਹੈ, ਜਦੋਂ ਕਿ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਦੇ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ ਸਾਲਾਨਾ ਮੁੱਲ 243 ਰੁਪਏ ਹੈ। ਭਾਵੇਂ ਉਸਦੀ ਸਥਿਤੀ ਨੂੰ ਸਵੀਕਾਰ ਕਰ ਲਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਉਹ ਜਾਇਦਾਦ ਦੇ ਆਪਣੇ ਅੱਧੇ ਹਿੱਸੇ 'ਤੇ ਟੈਕਸ ਦਾ ਭੁਗਤਾਨ ਕਰਨ ਲਈ ਜਵਾਬਦੇਹ ਹੈ। ਇਸ ਲਈ ਇਹ ਦਲੀਲ ਅਸਫਲ ਹੋ ਜਾਂਦੀ ਹੈ।

ਭਾਰਤ ਸਰਕਾਰ ਐਕਟ, 1935 ਵਿੱਚ, ਸੱਤਵੀਂ ਅਨੁਸੂਚੀ ਦੀ ਸੂਚੀ ॥ ਵਿੱਚ ਆਈਟਮ 42 ਨਾਲ ਸਬੰਧਤ ਜ਼ਮੀਨਾਂ ਅਤੇ ਇਮਾਰਤਾਂ 'ਤੇ ਟੈਕਸ। ਇਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦਾ ਇੰਦਰਾਜ ਸੰਵਿਧਾਨ ਦੀ ਸੱਤਵੀਂ ਅਨੁਸੂਚੀ ਵਿੱਚ ਸੂਚੀ ॥ ਦੀ ਆਈਟਮ 49 ਵਿੱਚ ਪਾਇਆ ਜਾਣਾ ਹੈ। ਰੱਲਾ ਰਾਮ ਬਨਾਮ ਪੂਰਬੀ ਪੰਜਾਬ ਦਾ ਸੂਬਾ (13) ਵਿੱਚ, 1940 ਦੇ ਪੰਜਾਬ ਐਕਟ 17 ਦੇ ਸੰਵਿਧਾਨਕ ਵਾਇਰਾਂ ਨੂੰ ਇਸ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਚੁਣੌਤੀ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਸੀ ਕਿ ਐਕਟ ਦੇ ਤਹਿਤ ਜਾਇਦਾਦ ਟੈਕਸ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਆਮਦਨ 'ਤੇ ਟੈਕਸ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸ ਲਈ, ਇਹ ਆਮਦਨ ਕਰ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਕਾਨੂੰਨ ਬਣਾਉਣ ਲਈ ਕੇਂਦਰੀ ਵਿਧਾਨ ਸਭਾ ਦੀਆਂ ਸ਼ਕਤੀਆਂ ਨਾਲ ਟਕਰਾਅ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਇਨ੍ਹਾਂ ਦਲੀਲਾਂ ਨੂੰ ਰੱਦ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਅਤੇ 1940 ਦੇ ਪੰਜਾਬ ਐਕਟ 17 ਨੂੰ ਸੰਵਿਧਾਨਕ ਤੌਰ 'ਤੇ ਜਾਇਜ਼ ਠਹਿਰਾਇਆ ਗਿਆ। ਸੰਵਿਧਾਨ ਤਹਿਤ ਸਥਿਤੀ ਉਹੀ ਬਣੀ ਹੋਈ ਹੈ। ਫਰਕ ਸਿਰਫ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਸੰਵਿਧਾਨ ਹੁਣ ਕੁਝ ਮੌਲਿਕ ਅਧਿਕਾਰਾਂ ਦੀ ਗਾਰੰਟੀ ਦਿੰਦਾ ਹੈ, ਪਰ ਇਸ ਐਕਟ ਅਧੀਨ ਪ੍ਰਾਪਰਟੀ ਟੈਕਸ ਲਗਾਉਣ ਅਤੇ ਚਾਰਜ ਕਰਨ ਨਾਲ ਕਿਸੇ ਵੀ ਮੌਲਿਕ ਅਧਿਕਾਰ 'ਤੇ ਕੋਈ ਹਮਲਾ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ, ਜੋ ਟੈਕਸ ਕਾਨੂੰਨ ਅਨੁਸਾਰ ਲਗਾਇਆ ਅਤੇ ਵਸੂਲਿਆ ਜਾ ਰਿਹਾ ਹੈ।

ਨਤੀਜੇ ਵਜੋਂ ਪਟੀਸ਼ਨ ਅਸਫਲ ਹੋ ਜਾਂਦੀ ਹੈ ਅਤੇ ਖਾਰਜ ਹੋ ਜਾਂਦੀ ਹੈ, ਪਰ, ਕੇਸ ਦੀਆਂ ਸਥਿਤੀਆਂ ਵਿੱਚ, ਧਿਰਾਂ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਖਰਚੇ 'ਤੇ ਛੱਡ ਦਿੱਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ।

ਏ.ਐਨ. ਗਰੇਵਰ, ਜੇ.-ਮੈਂ ਸਹਿਮਤ ਹਾਂ।

ਕੇ.ਐਸ.ਕੇ.

(1) A.I.R 1954 Bom. 261.

(2) 22 I.A. 107 (118).

(3) 47 I.A. 33 (42).

(4) (1935) A.C. 445 (458).

(5) (1953) S.C.R 1 (28),

(6) (1957) S.C.R 930.

(7) (1954) S.C.R 587 (628)

(8) (1955) 2 S.C.R 374 (385).

(9) 1955 2 S.C.R 1196 (1237).

(10) A.I.R 1957 832 (839)

(11) 1962 P.L.R 1.

(12) A.I.R 1962 S.C. 151.

(13) A.I.R 1949 F.C 81

ਸੀਮਾ

ਡਿਸਕਲੇਮਰ ਸਥਾਨਕ ਭਾਸ਼ਾ ਵਿੱਚ ਅਨੁਵਾਦ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਨਿਆਂ ਨਿਰਣਾਂ ਕੇਵਲ ਮੁਕੱਦਮੇਬਾਜ਼ਾਂ ਲਈ ਉਹਨਾਂ ਦੀ ਆਪਣੀ ਭਾਸ਼ਾ ਵਿੱਚ ਸਮਝਣ ਤੱਕ ਹੀ ਸੀਮਤ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸਦਾ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਉਦੇਸ਼ ਲਈ ਇਸਤੇਮਾਲ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਸਾਰੇ ਵਿਹਾਰਕ ਅਤੇ ਅਧਿਕਾਰਤ ਮੰਤਵਾਂ ਲਈ, ਨਿਆਂ ਨਿਰਏ ਦਾ ਅੰਗਰੇਜ਼ੀ ਸੰਸਕਰਣ ਪ੍ਰਮਾਣਿਕ ਹੋਵੇਗਾ ਅਤੇ ਅਮਲ ਲਾਗੂ ਕਰਨ ਲਈ ਇਸ ਨੂੰ ਤਰਜੀਹ ਦਿੱਤੀ ਜਾਵੇਗੀ।